

Mihhail Korbi 100 päeva Tallinna Kesklinna vanemana

Foto: Kesknädal

Mihhail Korb on mees, kel vaatamata noorusele soliidne omavalitsuslik tööpagas. Avalikus teenistuses töötab ta 2001. aastast. Kuni 2004. aastani oli Kohtla-Järve linnavalitsuse majandusspetsialist ja 2005. aastani Mustamäe linnaosavalitsuse eelarvespetsialist. 2005. aastast, kuni Kesklinna vanema kohale asumiseni, töötas Kristiine linnaosa vanemana.

Lisaks pingelisele tööle leiab Tallinna keskse linnaosa vanem aega õpinguteks. 2003. aastal lõpetas ta Tallinna Tehnikaülikooli (TTÜ) bakalaureuseastme ärikoralduse alal ja 2008. aastal omandas samas majandusteaduste magistri kraadi. Alates 2009. aastast on TTÜ energeetikateaduskonna bakalaureuseõppes. Oma asjatundlikkuse ja ettevõtlikkusega kogus Mihhail Korb tuntuks Kristiine linnaosas töötades. Kesklinnas on juhtimisalane tegevusruum avaram, ülesanded keerulisemad ja vastutus suurem, kuid juba esimese 100 päevaga on linnaosavanem äratanud avalikkuse tähelepanu julgete avalduste ja sihikindla tegutsemisega.

Kesknädal kõneles noore omavalitsusjuhiga tema uutest väljakutsetest ja Kesklinnaga seonduvatest plaanidest.

12. jaanuaril täitus 100 päeva Kesklinna vanemana. Mille poolest erineb pealinna keskse linnaosa juhtimine Kristiine linnaosa haldamisest, kus viimased kuus aastat tegutsesid?

Muidugi on linnaosavanema töös Kesklinnas ja Kristiines palju ühist ning katuvat, ent suurim erinevus on avalikkuse kõrgendatud tähelepanu. Kristiines jõudsin aastate jooksul pingutades selleni, et elanikud hakkasid mind tänaval ära tundma. Kesklinnas on piisanud vaid 100 päevast, et jõuda üleriigilisse meediasse ning pälvida nii positiivset kui ka vaenulikku tähelepanu. Tallinna Kesklinna koondub oluline osa Eesti äridusest ja pankadest, siin asuvad valitsushooned ja saatkonnad, suurimad teatrid, muuseumid ja kultuurikeskused, parim osa sellest, mille pärast turistid Tallinna armastavad. Muidugi jäävad ka Kesklinna valitsuse tegemised ja tegematajätmissed kõigile silma, pakuvad huvi ja kõneainet.

Millist mõju niisugune tähelepanu sulle avaldab?

Püüan sellest mitte liiga tihti mõelda. Tähtsam on, et töö laabuks. Mul on selline iseloom, mis ei võimalda passiivselt kõrvalt vaadata. Kui tekib probleem, tuleb leida lahendus, mitte otsida vabandusi, kuidas saaks otsustamisest kõrvale hiilida. Vihkan taolist käitumist, kui targa näoga seletatakse, et mingite seaduste puudulikkus ei võimalda korrale kutsuda vanalinna elanike rahu rikkuvaid tootlustuskohti või saavutada seda, et muinsusväärtuslikku hoonet aastaid laguneda lasknud omanik hakkaks oma valdust korrastama. Igal olukorral on lahendus, see tuleb vaid leida.

Loe edasi lk 5

Margret Järv sülitas venelaste hinge

3. jaanuari TV3 saates „Õhtusöök viiele“ kerkis teemaks elamislubade müük ning selgus, et reformierakondlasest riigikoguliikme Lauri Luige seltskonnakaunitarist partneri Margret Järve arvates pole tegemist mingisuguse probleemiga.

„Isiklikult ma ei näe selles suurt probleemi, kui endale ostab elamisloa üks andekas inimene, kes tegelikult reaalselt toob Eestile palju rohkem kasu kui – vabandage väga! – mingi suvaline Lasnamäe koll, kes elab aastaid Eestis, ei tee mitte midagi ega õpi isegi eesti keelt selgeks,“ teatas Margret.

„Ma tõesti arvan, et andes elamisloa andekale ja majanduslikult jõukale inimesele, saab meie ühiskond palju rohkem kasu, kui siis, kui elamisloa saavad iga põlvkonnaga järjest edasi minevad Lasnamäe venelased, kes on meie ühiskonnas, pehmelt öeldes, mõttetud,“ selgitas ta.

Margret Järve avaldus pahandas Eesti vene kogukonda. Mitmed venelased avaldasid ajakirjandusveergudel nõrdimust ning

Facebooki riputati üles Lasnamäe Tibla Manifest (Манифест Ласнамяэских ТИБЛ).

Kesknädal avaldab selle muutmata kujul:

„Viimasel ajal jälle kerkis esile küsimus selle kohta, mis on vene keelt kõnelevate inimeste staatus, kes Eesti Vabariigi territooriumil elavad, peamiselt Ida-Virumaa maakonnas ja pealinna Põhja-Tallinna ja Lasnamäe linnaosades.

Eriti terav oli ühiskonna reaktsioon meie riigi presidendi ütlusele vene keele kui „okupantide keele“ kohta ja nn *svetskaja lviitsa* koolitidruku Margret Järve idee „Lasnamäe venelaste elanike mõttetusest“. Olles nii vene keele kui „okupantide keele“, aga ka „Lasnamäe tible“ tiitli kandjad, kuulutame avalikult välja järgmise manifesti:

Meie, Eesti Vabariigi kodanikud ja Eestimaal elavad kodakondsuseta isikud, kes räägivad vene keelt, meedias avalikult „tibbledeks“ nimetatud, ütleme järgmist:

- Meie kodumaaks on Eesti Vabariik, see riik on ja jääb meie elamispaigaks, mida me väärtustame, koos ehitame ja hoiame;
- Me maksime ja maksame makse just selles riigis, sest siin on meie kodu ning just selle arengusse me alati panustame;
- Meie ja meie lapsed teenime Eesti sõjaväes, kaitseme riigi suveräänsust ja säilitame lojaalsust riigile seni, kui on see meie jaoks lubatud;
- Me võtame aktiivselt osa ühiskonna elust, käime valimistel ja rahvahääletustel;

- Me õppisime ja õpime edasi eesti keelt, säilitades samal ajal enda unikaalse, Balti mere ääres elavate venelaste kultuuri;
- Me oleme Eesti, mitte mingi teise riigi elanikud ja ei luba kellelgi meid alandada ja solvata meie enda kodus. Me oleme iseisvsa Eesti Vabariigi koostisosad ning mängime selle elus aina aktiivsemat ja märkamisväärsemat rolli marginaalse sovinistlikult meelestatud inimeste arvamusel vaatamata. Mõistame hukka inimeste jaotamist emakeele ja elamiskoha järgi, mõistame hukka selle jaotamise kasutamist poliitiliste eesmärkide nimel. Meie oleme üks neljandik Eesti riigist, üks neljandik selle võitlustest ja kaotustest, üks neljandik selle lootustest stabiilseks

ja edukaks arenguks. Me jagame meie kaasmaalaste kõiki muresid ja rõõme. Meie oleme Eesti rahva osa. Nendele, kellele see ei meeldi, keda vihastab ja ärritab erinevat keelt rääkivate, kuid samade sihtide ja väärtustega inimeste rahulik koostöö, kelle jaoks venelase ja eestlase sõprus ei ole vastuvõetav, kelle jaoks eesti keelt aktiivselt kõnelev inimene on „tible“, soovime kuulata Eesti Vabariigi presidendi Toomas Hendrik Ilvese 2011. aasta viimasel ööl öeldut: „Kui oleme vabad, siis võime lahkuda.“ Võite lahkuda. Meie – jääme.“

Tekst on võetud Facebookist lingi alt Манифест Ласнамяэских ТИБЛ.

Juhtkiri

Kodukulude röögatu kasv hävitab Eesti keskklassi

IVOR ONKSION
vaatleja

Vaestest meie riigis ei räägita – see on ammutatud tõde. Kuid varsti ei või siin enam ka keskklassist rääkida, sest isegi ametlikel andmetel tavalist keskmist palka teenivad inimesed satuvad varsti hätta röögatute kommunaalarvete ja iga kuu tõusvate toidukulude tasumisel. Ei taha ettegi kujutada, mida sel taustal peavad tundma sajad tuhanded miinimumpalka teenijad...

Vaid riivamis on riigi peavoolumeedia tänavu puudutanud igaihte vaevavat kommunaalkulude kasvu. Sisuliselt ei jää hinnatõusust puudutamata ükski eluasemevaldkond: küte tõusis sügisel juba 40%, kuid edasise tõusu oht püsib; gaas kallineb 15%, prügivedu 10%, elektrenergia vähemalt 12%... Lisaks veel toiduained, mille hinnatõusu ülempiiri sisuliselt pole võimalik ära arvata. Ka ametlik statistika tunnistab, et Eesti on Euroopas kõikide aruannete järgi sel aastal esikohal hinnatõusu poolest. Kuid miks võimupoliitikud seda teemat väldivad?

KESKMÕTE: Meie võimurid on aru saanud: Eesti elanik on niivõrd alalhoidlik, et igasugune avalik vastuhakk, mis väljuks turvalise kübermaailma raamest, on sisuliselt välistatud. Kes kardab oma töökoha, kes maine või hea nime pärast...

Võib arvata, et kodukulude röögatu kasvu püüab valitsus kõikvõimalike vahenditega maha vaikida. Kes siis ikka julgeb rääkida tõelistest probleemidest? Sel taustal meenuvad alles eelmisel talvel IRL-i antud lubadused kodukulude alandamise kohta. Tundub, et probleemi ei püüta isegi viisakalt varjata, vaid järjepidevalt ignoreeritakse tegelikkust, millega iga Eesti elanik puutub kokku. Võin julgelt väita, et keskmist Eesti elanikku huvitab oluliselt rohkem poole võrra tõusev kütetarve, kui uudis Eesti AA-reitingust (selle tulevik on samuti kahtluse all), millega valitsus püüab meid reklaamida Euroopa parima riigina, kus elada.

Probleemidele osutamiseiga valitsuse tähelepanu kõita on võimatu. Meie võimurid on aru saanud: Eesti elanik on niivõrd alalhoidlik, et igasugune avalik vastuhakk, mis väljuks turvalisest kübermaailmast, on sisuliselt välistatud. Kes kardab oma töökoha, kes maine või hea nime pärast...

Inimesed lahkuvad Eestist jäädavalt.

Lisaks toetumisele tavapärasele strateegilisele lootusele, et valija kahe aasta pärast praeguseid probleeme enam ei mäletagi, teavad võimuliidu poliitikud väga hästi, et väljaränne ulatub kümnetesse tuhandetesse. Araminejad on inimesed, kes enam ei hooli Eestis toimuvast – nad ei hooli, sest ka neist pole rasketel aegadel hoolitud. Ja ei hoolita edaspidigi.

Kõige selle kõrval on järjest raskem noortel. Kõikvõimalikud jooksvad kulud on lihtsalt nii kõrged, et neil pole võimalik vanemate juurest lahkuda ja siin Eestis iseseisvat elu alustada – üksteist on ju vaja toetada. Isegi Tartusse ülikooli õppima minek on jooksvate eluasemekulude tõttu väga paljudele liigne luksus. Seda hoolimata tasuta või tasulisest kõrgharidusest. Ja siis minnaksegi nii haridust kui ka normaalset palka nõutama Läänest.

Eestisse jäävad vaid vanad ja väetid. Kuid nemadki ei saa enam hakkama. Ent veri (lähedased) jääb alati paksemaks kui vesi (riik), ning siiajäädud pensionäridest vanemaid või vanavanemaid toetatakse niikaua kui vaja, oluliselt suuremate palkade eest, mida noored teenivad kaugel Austraalias või vähemalt Põhjamaades. Kuid mis saab siis, kui ka see side lõpuks ajahamba läbi katkeb?

KESKNÄDAL

Address: 10130 Tallinn, Toom-Rüütli 3/5
Tellimine ja levi: 6 177 717

Peatoimetaja Urmi Reinde urmi@kesknadal.ee 6 274 583
Uudistejuht Indrek Veiserik indrek@kesknadal.ee 6 274 571
6 274 573

Toimetaja Tiit Maksim tiit@kesknadal.ee

Toimetuse käsikirju ei tagasta. Kesknädalas ilmunud artiklid väljendavad nende autorite arvamust, mis ei pruugi kokku langeda toimetuse omaga.

Levi AS Express Post ja AS Eesti Post.
Lehte kirjastab MTÜ Vaba Ajakirjandus

NÄDALA NUPUD

Siret Kotka: kriitika võimu suhtes on iga demokraatia alus

Keskerakonna volikogu aseesimees, Tallinna Ülikooli magistrant Siret Kotka (pildil) ei ole nõus Tallinna Ülikooli professori Kaja Tampere väitega, nagu oleksid Riigikogu liikmed Priit Toobal ja Ester Tuiskoo riiki naeruvääristanud või riigi suhtes kuidagi lugupidamatud olnud, sest iga demokraatliku riigi aluseks on tema kodanike kriitiline suhtumine riigivõimusesse.

„Me elame iseseisvas Eesti Vabariigis, mis kuulub rahvale, mitte kaitsepolitseile, peaministrile või Vabariigi Valitsusele. Nad kõik on vastutavad Eesti rahva ees ega seisa kodanikkonnast kõrgemal. Kodanikel on vääramatu õigus ja demokraatia seisukohast lausa kohustus esitada küsimusi, olla võimukandjate suhtes skeptiline ja kriitiline. See on elementaarne, ja üks ekspert esitab ikka tõsiseid argumente, analüüsib ja selgitab olukorda, mitte ei vali pooli. Võimusesse „uskuv“ professor aga diskrediteerib oma ametit, sest selline ei ole teadlase jutt – teadlane teab, mitte ei usu,“ lisas Kotka. „Muide, kui võrrelda riigiametnikke, siis kaitsepolitsei ametnik on reatöötaja, kes võetakse tööle loodetavasti ikka konkursi alusel, Riigikogu liikmel on aga rahva mandaat.“

Kotka küsib: mis moel on Toobal või Tuiskoo üles näidanud lugupidamatust kapo vastu ja kas parlamendiliikmest kodaniku alandamine on eetiline ja aus? „Pigem on just võimuesindajad käitunud igatipidi ebaproportsionaalselt; see tähendab lugupidamatust mitte ainult nende kahe rahvasaadiku vastu,“ lisas Kotka. „Paraku on lood sedasi, et ajaloos on võimu kuritarvitamine tavapärase nähtus, ja selles suhtes pole erandiks olnud ka Eesti. Esimese vabariigi viimasel aastatel kehtis meie riigis vaikiv ajastu, kus tollane kaitsepolitsei toimus poliitilise politseina ja ainus lubatud erakond oli Isamaaliit. See oli olukord, kus võimu ja selle tegevust ei tohtinud kritiseerida ning kasutati repressioone. Kas sellist Eestit tahaksime tagasi? Kahjuks avaldavad pr Tampere stiilis avaldused toetust sellise riigikorra taaskohandamisele. Kui arvate, et see pole võimalik, siis jälgige täna näiteks Ungaris toimuvat.“

Mailis Reps: Aaviksoo ehk tahab Kunstiakadeemia raha mujal kasutada?

Endine haridusminister ja Riigikogu Keskerakonna fraktsiooni aseesimees Mailis Reps (pildil) peab kahetsusväärseks SA Archimedese otsust mitte rahastada Eesti Kunstiakadeemia (EKA) uue õppehoone rajamist, mis lükkab selle püstipaneke kes teab kui kaugesse tulevikku.

„Archimedese radikaalne otsus rahastamisest loobuda sisuliselt lükkab EKA hoone valmimise määramata ajaks edasi,“ selgitas Reps, „Mulle valmistab muret haridus- ja teadusministri Jaak Aaviksoo suhtumine, kes ei mõista olukorra tõsidust.“

Repsi meelest peaks küsima: kas EKA-lt ära võetud raha läheb mõne sellise kõrgharidusobjekti rahastamiseks, mis on Aaviksoole südamele lähedasem? „Võib-olla on ministri passiivsus tingitud soovist rahastada hoopis mõnda teist objekti?“ leiab Reps.

„Minister peaks igal rindel võitlema, et nii oluline hoone, kui seda on Kunstiakadeemia, saaks valmis – isiklikul hinnangul pole siin kohta,“ rõhutas Reps.

IRL sööb Vene ärimeeste peost

„Nüüd, kui erakonnad on möödunud aastalõpu toetused kokku lugenud ja aruanded esitanud, näeme, kellelt pärinevad Res Publica poliitiliseks tegevuseks vajalikud rahasummad,“ kirjutas väliseestlasest ajaloolane Vello Helk portaalis Vaba Eesti Sõna 9. jaanuaril. Ta toob välja, et Res Publicale on annetanud suuri summasid Vene kapitalil põhinev metallifirma APL Production. Väga heldekäeline on „äraostmatute“ suhtes olnud kütuse- ja transiidärimees Boriss Dantsenko ja ekspedeerimisfirma Contimer (250 000 krooni). Samuti on appi tulnud Vene ärimees Aleksei Rõndin. Raha andis ka Lasnamäe turuga seotud Olga Reut. Sellelega vene rahvusest „uue poliitika“ erakonna toetajate nimekirja Helki sõnul ei lõpe.

„On väga usutav, et kui Venemaalt on keegi soovinud Res Publicat kopsaka summaga toetada, on kõige lihtsam seda teha mõne Eestis tegutseva vene rahvusest ärimehe firma kaudu. See skeem on täiesti lollikindel ja Parts võib rahumeeli kõiki, kes raha päritolu kohta tülikaid küsimusi esitavad, kapoga ähvardada. Muidugi tekib küsimus, milliseid vastuteeneid Res Publicalt oodatakse ja kas ei tehta neid Eesti Vabariigi iseseisvuse arvel?“

küsis Helk oma artiklis.

Tema sõnul on olnud elamislubade äri avalik saladus, lollikindel ja JOKK, mida on ilmselt aastate jooksul jätkatud ja arendatud. „Suur tükk ajab aga suu lõhki ja mõni Riigikogu respublikaan unustas, et neid ei valitud ennast rikastama, vaid eesti rahva tuleviku kindlustama ja arendama,“ arvas Helk.

Helki sõnul koheldi elamislubadega äritsenud IRL-i poliitikuid liiga leebelt. „Neid ei heidetud ju kohe välja, vaid lasti neil endil pärast üldsõnalist parteilist hukkamõistmist parteist välja astuda. Nagu oleksid nad ohverdanud ennast partei hea nime säilitamise altari? On aga tekkinud kahtlus, et nad said aastaid ajada ja laiendada oma äri, kuna järelvalveorganid olid nende parteikaaslaste halduses. See kõigutab kahjuks usaldust poliitilise süsteemi vastu. On juba küsitav, kas nende äritsetajate tegevus on tulnud kasuks ka parteikassale?“ kirjutas Helk.

Tema sõnul see juhtum IRL-i poliitikutest ärimeeste elamisloaäri näitab, kuidas erakonnad on segi ajanud riigi huvid ja isiklikud huvid.

HIIBUSE NÄDAL

KÕIGE TAVALISEM ÜMARLAUD

USA presidendivalimised koguvad tuure

Ameerika Ühendriikides on aegamööda kuju võtmas presidendivalimiste kampaania. Valimised toimuvad 6. novembril ning ametisolev president Barack Obama püüdleb tagasivalimist. Neil nädalatel selgub, kes saab Vabariikliku Partei poolt tema vastaskandidaadiks.

KADRI SIMSON
Riigikogu Eesti–USA sõprusrühma esimees

USA kaheparteiline süsteem toob kaasa selle, et sageli on teravam vastasseis ja konkurents ühe partei sees. Nii on ka juba üle poole aasta vabariiklaste leeris käinud innukas presidendikandidaatide sõelumine. Kampaania algpunktis, mõeldud suvel, omas parimat startpositsiooni endine Massachusettsi kuberner Mitt Romney, kes neli aastat tagasi pidi eelvalimistel alla vanduma John McCainile. Kuid sügise

edenedes selgus, et Romney ei tekitanud vabariiklastes elevust. Teda toetas küll püsivalt neljandik, aga enamuse otsis kedagi teist.

Romney on Obamale ebamugav vastane

Ootused olid seotud näiteks George W. Bushi mantlipärijaga Texase kubeneri ametis – Rick Perryga, kes konservatiivide meeleheaks oma ametiaja jooksul on 224 korral andnud heakskiidu surmanuhtluse täideviimiseks. Aga sellel mehel puudus debateerimisoskus.

Järgnes müügimees Herman Caini tähetund, kelle 9-9-9-plaan oli plakatlikult lihtne ja lubas muuta makse nii, et 9 protsenti oleks nii müüjiks kui ka üksikisiku ja ettevõtte tulumaks. Õige pea sai aga selgeks, et see tähendaks märgatavat maksualandust kõige jõukamatele, teistele aga maksumoormuse tõusu, ja Cain

kukkus konkurentsist välja. Täna on selgunud, et kuigi mitmetel vabariiklastel õnnestus eelkampaania käigus saada oma „viisteist sekundit kuulust“ ja maitsta liidripositsiooni, on siiski Mitt Romney suur tõenäosus valituks osutada. Kui tal õnnestub lisaks edukatele Iowa ja New Hampshire'i eelvalimistele saada kolmas võit ka eeloleval laupäeval Lõuna-Carolina osariigis, on otsus langetatud. Tõele au andes, lisaks vabariiklastele soovis ka president Barack Obama meeskond näha vastaskandidaadina keda iganes peale Romney. Sest tegemist on ainsa vabariiklasega, kellel on vastavalt avaliku arvamusuuringutele juba täna suurem toetus kui Obamal. Tegemist on mõõduka parempoolsega, kes kuberneriks olles viis ellu tervishoiureformi, mis suuresti meenutab president Obama püüdlusi riigi tasandil. Kuna võitja otsustavad just mõõdukad valijad, on eesootav mõõduvõtmise tasavägine.

Obama tagasivalimiskampaania

President Barack Obama on viimasel ajal oma kõnedes and-

nud selgeid viiteid, et tema tänavune kampaania keskendub keskklassi kaitsmisele. Rahulolu Obama tööga hakkas kasvama pärast tema avaldust, et kätte on jõudnud otsustav hetk: kas jätkub varanduslik lõhestumine või saavutatakse murrang, ning töötavad inimesed saavad vääri tasu, millega kasvatada oma peret, omada kodu, panna kõrvale tagasihoidlikud säästud, kindlustada vanaduspäevad. Ainus maksumuudatus, millel USA-s enamuse toetus, on Obama plaan tõsta maksuastet kõige kõrgema sissetulekuga ameeriklastel. George W. Bushi ametiajal alandati kehtiva astmelise tulumaksu ülemist taset, ja nüüd, mil on vaja riigieelarve defitsiiti ohjeldama hakata, tuleb kurbete kõrval läbi viia ka maksutõuse.

Kindlasti saavad presidendikampaania lõppvaatuses oluliseks ka tööpuudus ja majanduse olukord. Demokraadid said valitsusvastutuse olukorras, kus oli puhkenud majanduskriis. Täna tuleb neil valijatele tõestada, et ilma majanduse elavdamise programmidega oleks olukord

KONKURENDID: Mitt Romney (vasakul) astub tõenäoliselt vabariiklaste kandidaadina vastu Barack Obamale USA presidendivalimistel.

võinud olla märksa rängem ning langus puudutada tavalisi ameeriklasi palju valusamalt. Oluline on ka see, kelle Obama valib oma asepresidendiks. Täna asepresident Joe Biden saab sel aastal 70-aastaseks. Ta on olnud presidendile kindlaks toeks ja aidanud katta noore presidendi nõrkusi. Nii on 36-aastase senaatoristaažiga Bideni õlule jäänud peamine

suhtlemine ja positiivsete hääletustulemuste tagamine Kapitooriumil. Samas on näiteks USA poliitika asjatundja Robert Reich väljendanud ka ootusi, et sel korral võiks Obama oma kaaskandidaatoriks võtta Bidenist viis aastat noorema Hillary Clintoni. Need kaks moodustaksid demokraatidel lausa „unelmate tandemi“.

Reformierakondlik mõjuvõimuga kauplemine Otepääl

Kahte eelmise Riigikogu koosseisu kuulunud reformierakondlane Silver Meikar (*pildil*) kaebas mullu detsembris oma partei Otepääl piirkonna liikmed erakonna aukohtusse, paludes kaaluda nende sobivust Reformierakonda.

Reformierakondlaste juhitud Otepääl valla võimud on juba mõnda aega üritanud kinni panna elujõulist Pühajärve põhikooli, aga kõigele lisaks on nad elanike eest salajas andnud loa avada tuntud ettevõtjale kuuluva kruusakaevanduse.

Nimelt 2008. aastal tegi Metsatervenduse OÜ Otepääl vallas maalilisel metsalagendikul geoloogilisi uuringuid ja esitas seejärel taotluse seal kruusakaevanduse avamiseks. Toonane vallajuht ja praegune Riigikogu liige Meelis Mälberg kutsus kokku rahvakoosoleku, mille tulemusel otsustati, et vald pole kaevanduse rajamisega nõus – sama tee ääres, vähem kui kilomeetri kaugusel juba on üks kruusakaevandus. Metsatervenduse OÜ jäi vallaga kohut käies kaotajaks.

Mati Polli, selle firma omanik, aga tegi Reformierakonnale 16000-eurose annetuse. Siis Keskkonnaamet pani seoses vallale saadetud kaevandamisloa eelnõuga ette lahendada küsimus nõnda, et asja ei arutataks vallavolikogu avalikul istungil, kuhu võinuks tulla kohalike elanikke. Keskkonnaameti juht ei soovinud kommenteerida, kuidas varem hämmastavalt passiivne vallavalitsus kiiresti muutis maakasutuse sihtotstarvet – vaidlusalusest alast sai mäetööndusmaa. Ja seda hoolimata tõsiasi, et varasemad vallavalitsejad olid seoses samasse kohta kaevanduse rajamise taotluse tõrjumisega saavutanud arendaja üle kohtuvõidugi.

Meikar soovis, et Reformierakonna aukohus võtaks Otepääl vallajuhtide tegevuse arutluse alla ja annaks sellele hinnangu, ent seda ei tehtud. Selle asemel suunati ta Otepääl vallavanema Aivar Nigoli jutule.

See, et meedia on otsustanud käsitleda Otepääl vallajuhtide korruptiivset tegevust, tuleneb asjaolust, et Meikari õde Margit Prede elab kõnealuse kaevanduspiirkonna lähedal. Meikari juhtum on seega järjekordne näide, sellest, et üksnes siis, kui asi otseselt puudutab mõnda reformierakondlast, võetakse ette konkreetseid samme. Kui seal elanuks vaid tavalised inimesed, oleks Meikari jaoks ilmselt kõik kenasti kokku passinud partei ja valitsuse suunistega. Aga et häiritud sai Meikari õde, siis ei lähe asi kohe mitte.

Kesknädal kutsus kaitsepolitsei üles uurima Mati Polli 16000 euro suurust annetust Reformierakonnale, sest see on ilmselgesti mõjuvõimuga kauplemine. Meikaril aga soovitame lugeda Kesknädala poolt välja antud raamatut „Kuritöö ja karistatus“. **Kn**

Riigiprokuratuur muutumas IRL-i jooksupoisiks?

IRL-i varjamatu „tööõnnetuse“ tagajärjel on Eesti rahvas ligi kuu aja jooksul saanud kogeda Riigiprokuratuuri erinevaid sekkumisi poliitikasse. Riigireetur Herman Simmi tabamisele aitasid kaasa lääneriigid, vene mafia rahade voolamine IRL-i parteikassasse tuli välja ETV „Pealtnägija“ kaudu. Mõlemal juhul ei olnud kaitsepolitsei õigel ajal kohal. Kuid kui on vaja Keskerakonna peasekretäri kodust otsida sadat eurot, saadetakse peale 40 kaitsepolitseinikku.

Kui IRL-i idarahaga seotud elamisloaskandaal detsembri algul alles tuure kogus, vaiksivad nii Riigiprokuratuur kui ka kaitsepolitsei. Aja jooksul võttis juhtrolli üle siseminister Ken-Marti Vaher (IRL), kes asus tavalisi politseiametnikke süüdistama liba-elamislubade väljastamises. Kaitsepolitsei julges Raudse ja Stelmachi suhtes tegutsema hakata ligi kaks nädalat pärast skandaali puhkemist, misjärel nende kodud läbi otsiti. Võib eeldada, et see asjaolu andis siseministri sõpradele küllaldaselt aega tõendeid kaotada...

Kui kaitsepolitsei kõrge ametnik tabati riiklikku julgeolekut ähvardavalt korruptsioonitegevuselt, vaiks Riigiprokuratuur jälle, ning viimasel hetkel teatati, et suure töökoormuse tõttu antakse uurimine üle kaitsepolitseile. Kas saab olla veel jaburamat olukorda, kus riigiasutus uurib iseenda tegevust? Rääkimata sellest, et nüüd uurivad KAPO ametniku tegevust ka teiste riikide julgeolekuasutused, mis tähendab, et põhjustatud kahju ei piirdu enam Eesti iseseisvuse ohustamisega, vaid tervele Euroopa Liidule julgeolekuhoole seadmise.

Eelmisel nädalal teatas Venemaa, et kuulutab IRL-i kuuluva poliitiku Eerik-Niiles Krossi rahvusvaheliselt tagaotsitavaks. Krossi asus seepeale õigustama ja kaitsma Eesti riigiprokuratuur. Kaitsepolitsei pole tema tegevusi mitte sõnagagi kommenteerinud. Kuigi Kesknädal ei võta seisukohta, kas IRL-i liige on süüdi või süütu, tekitab küsimusi eelkõige Riigiprokuratuuri kaitsev positsioon tõsisel korral kahtlustatava IRL-i poliitiku puhul.

Keskerakonda rünnates võeti tavapäraselt kasutusele kogu arsenal ning Riigiprokuratuuri truu alluvana otsis kaitsepolitsei läbi kahe opositsiooni-saadiku kodud, mobiiltelefonid ning muud vahendid, millega nad oma valijatega suhtlevad. Ka Keskerakonna tõendeid, mis vastuvaidlematult lükkavad ümber kõik kaitsepolitsei ja Riigiprokuratuuri väited, pole nad kommenteerinud.

Kas tõesti on Eesti muutumas Valgevene-taoliseks diktatuuririigiks, kus opositsiooni rahvasaadikud peavad kartma siseministri valikulisi rünnakuid? Ehk on olukord juba tõesti nii hull, et riigis toimuvat peab kutsuma vaatlema rahvusvahelise meedia, et näidata kogu maailmale, kuidas üht väikerahvast tegelikult diktatuuri poole tüüritakse?!

Kn

Poliitilisi nalju

- Kas oskad ära seletada, kuidas kapo algsest 500-eurosest süüdistusest kahe keskerakondlase vastu sai äkki 600-eurone?

- Ei, ei oska... Aga ehk lisati sellele käibemaks?

Tänavaküsitlustest selgus, et kui järgmisel kuul toimuksid Riigikogu valimised, hääletaks SDE poolt 12,6% hääleõiguslikest valijatest, IRL-i poolt 9,2% ja Keskerakonna poolt 3,7%. Samas 0,0019% valimisealistest ei osanud eelistada ühtegi parteid ja 169,3% küsitletutest olid veendunud, et annaksid oma hääle kindlasti Reformierakonna, ja ainult Reformierakonna poolt. Ülejäänud 1,3 miljoni inimese arvamus pole keegi küsinud.

- Kas sotsid tõmbasid tõesti endale vee peale?

- Olen'd ikka – nad ju ühinesid VEE-ga...!

- Ah soo... Aga kui nad nüüd sedamoodi vees ää ligunevad?.. Seda nimetatakse vist suspensiooniks?

Poliitikuid tuleb vahetada sama tihti kui pampereid. Põhjus on ühine.

Kesknädalale vahendanud Tünga Mart

Terane mõte

„Nii saavutati vaikiv kokkulepe, mida ma tinglikult nimetan Laari-Lauristini paktiks, ja mis sätestas, et kommunistidele nende minevikku keegi ei meenuta, kuid natsionalistid see-eest saavad õiguse teha venelastega kõik, mis neile pähe tuleb.“

Kirjanik Kalle Käsper kirjutas Õhtulehes 17. jaanuaril sellest, kuidas venelasi Eestis järjekindlalt on traumeeritud ja vaikima sunnitud.

SAHINAD

Soojad kohad lähevad sotsidel eksrahvaliitlastele

Kesknädalale sahistati, et sotsid on astumas veel üht sammu – endiste rahvaliitlaste võimu alla. Kohekohe antavat kinga oma praegusele pressinõunikule, kes Riigikogus fraktsiooninõunikuna töö ja kelle nimeks Kristiina Leer. Asemele saavat endine Rahvaliidu peasekretär Tarvo Sarmet, kelle pani ametisse Rahvaliidu esimees Karel Rüütli, kes nüüd ju tubli sots.

Kahe rinde kodusõda ja Eesti Vabariigi Ülemnõukogu 2.

VELLO POHLA

Kirjutatud jaanuaris 2011, ilmunud Rein Järliku ja Lehte Hainsalu kogumikus „Kahe tule vahel“

Algus 11. jaanuari Kesknädalal

Eesti Ülemnõukogu täitis täiel määral

Taastava Kogu ülesandeid. Eesti Kongress ei teinud deklaratsioonide kõrval ühtegi praktilist sammu, välja arvatud isikutunnistuste ebaõnnestunud kehtestamise katse. Ei saanudki teha. Nii nagu 1938. a põhiseadusega riik käest ära anti, tuli see nüüd ENSV konstitutsiooni alusel omakorda tagasi võtta. Muud seaduse alusel loodud struktuurid puudusid. Seega taasiseisvumine ja impeeriumist vabanemine toimus hoopis Eesti NSV õigusjärglusel!

Küllap sellepärast nii laialdaselt tähistamegi Eesti riigi üheksakümnendaid ja varsti sajandaid tähtpäevi. Mingi riikluse sisu vahepeal poole sajandi järgneval oli, mingi korrastruktuurid, mille toimimine kas või osaliselt sõltus meie olemasolust, meie tegevusest, vähemalt pärast Stalinit.

Terve mõistus ütleb, et primaarne riikluse alusena on olemasolev maa ja rahvas (mitte niivõrd viiskümmend aastat tagasi olnud rahvas ja välismaale jäänud eestlased). Vaid siin reaalselt elavad inimesed, piiritletud maa, materiaalne taristu, ühisvara, loodus, keel jne. Maa rahvas kandis järglust, ükskõik milline on võimu avaldusvorm. Kuigi anneteeritud, formaalses liitriigis, kõrge ülemvõimu all. Muu arusaam on poliitiline, ideoloogiline udu. Rahvas pidi alles jääma, pidi elama oma ainamat elu siin ja sel hetkel. Neil oli samuti õigus eksistentsile ja õnnele nagu küüditatuid ja hukkunuid, kellel see ära võeti. Nii pikka aega ei jõutud käia, rusikas taskus, hoida vihkamise tuld tuha all. See oleks meid lõplikult ruineerinud.

Kogu rahvas ei saanud metsa minna, dissidentideks, vabadusvõitlejaks hakata. Au neile, kes suutsid! Ühed ei pea hiljem teiste kannatusi tagantjärele kinni maksma, neile piisab oma muredest. Rahvusäärnuslased tahtsid jätkata Eesti riiklust kohalt, kus Konstantin Pätsi ja Johan Laideroni autokraatne riik oli lõppenud. See oleks restauratsioon, mitte järglus. Põhimõte oli vara jagamine, nagu ikka revolutsioonilises. Restitutsiooni tähendas (mahajäänud, -jätud) vara tagastamist (eirates isegi pärimisseadusi), ühtedelt ülevõtmist ja teistele andmist, vahepeal kujunenud ühisvara korrutitset laialijaotamist.

Demokraatlik ühiskond ei tunne sellist „restitutsiooni“ kui õiguslikku toimingut. Omandireformi aluste seaduse § 2 lg 2 sätet, et tagastamine ei tohi kahjustada teiste isikute seadusega kaitstud huve ega tekitada uut ülekohut, ei peetud millekski, rääkimata põhiseadusest.

Veelgi enam, vara tagastamine ja jagamine hõlbustamiseks peatas Riigikogu 13. märtsil 1996. a Euroopa Inimõiguste Konventsiooni ratifitseerides pretsedenditult viieks aastaks kodueestlaste inimõigused, mis käsitlevad nende varalisi õigusi (Reservatsioon nr 1). Selline oli äärmuslaste rahvusriigi-ihalus!

Rahvuslik ühtsus, millega ajaloo suur juhuslikkus

1988–1989 meid veelkord õnnistas, pöördus kiiresti leeride- ja isikutevaheliseks vaenuks, mis nüüd on jõudnud lausa patoloogiliseks vihkamiseks, kurjuseks. Eestlaste vaimesuse tuntud uurija Oskar Looorits nimetab seda seisundit läbi meie ajaloo „kahe-leeri-kodusõjaks“. Äärmuslaste õigusliku järjepidevuse sisepoliitiline rakendamine tegi justkui olema tuks vahepealsed viiskümmend aastat. See oli nagu ajaloo auk, milles kuidagi elutses miljon kodueestlast (kollaboranti). Seda kahte-kolme põlvkonda mõnitatakse poliitiliselt, kultuuriliselt ja moraalselt siiani. Kui täna midagi on halvasti, siis on see ikka tulnud meie elu „nõukogulikust mentaliteedist“, kurjus ja tugevus ole-

Lugedes erinevaid internetikommentaaire, kohtad sageli ka lausa kurjusest hullunud inimesi. Ründav sallimatus teisitimõttelejate vastu koos venevihkamisega on istutatud paljude inimeste hinge.

vat jäänukid nõukogude ajast. See aeg on muudetud prügimäeks, kolikambriks, kus poliitilised emotsioonid saavad toidetud, argised pahad tungid rahuloluks suunatud. Seda aega on nimetatud isegi solgitunniks.

Juhindudes rahvusriigi ideest ja okupatsiooni mõistest, kuulutati Eestis püsivalt elavad ja siin sündinudki mitte-eestlased okupantideks, muutes nad riiklusele potentsiaalseks vaenulikuks jõuks. Me tõukasime nad endast eemale, selle asemel, et saada ühtekuulvaks ühiskonnaks, mis terve mõistuse järgi oleks tänapäeval meie ainukeseks võimaluseks. Diskrimineeriva rahvusliku poliitika tõttu tekitasime Eesti ühiskonda sada tuhat Vene Föderatsiooni kodaniku. Sama palju on Eesti kodakondsuseta inimesi. Venevihkamine on poliitiliselt viidud eesti rahvuslikuks identi-

teediks. Enne järjekordseid valimisi lõövad parempoolsed võimuparteid alati lauale vene kaardi. Kui kaovad igasugused argumendid ühiskonnakriitiliste seisukohtade vastu, siis lajatakse lagipähe: kas tahate venelasi, nõukogude võimu tagasi?

Nii püsib võim sellise riikliku hoiakuga kildkonna käes. Et Eesti Vabariik oleks „vaba“, veeti ka Pronkssõdur minema. Nüüd kaotame majanduslikult igal aastal miljardeid eurosid, pidades tagantjärele kangelaslikku Teise maailmasõja võitlust Venemaaga nagu see jaapani sõdur, kes leiti džunglist 20 aastat hiljem ja kes ei alistunud, teadmata, et maailm on ammu teiseks saanud. Oleme USA vankumatu eelpost nr 1 Venemaa piiri ääres, osaleme kuumas sõjas Iraagis ja Afganistanis. Olles NATO-s, ohverdame suuri summasid sõjajumala ja vägivalda altarile. Kas see on ajaloost tingitud, teadvustamata eksistentsiaalne hirm?

Kakskümmend aastat ja kahekümmes august ja kahekümne esimene sajand.

Eesti Ülemnõukogu tegevus tuleb asetada uue ajaloo kulgu ühtse terviku osana: 19. sajandi suur ärkamisaeg; 1905; 1917–1920; 1934; 1939–1941; 1944–1945; 1988–1992; 2011. Seda kulgu väljendab 19.–20. august 1991 nagu veetilgas, kokkuvõtlikul kujul, peegeldusena. Väliseestlane Oskar Looorits (1900–1961) annab ühtse pildi, seletuse meie hingeelu, vaimesuse, psühholoogia kujunemisele ja toimimisele. Nii terviklikult pole seda keegi teinud. Looorits pole saanud täit tunnustust ühelgi poliitiliselt leerilt. Teadlane ja rahvusfilosoof väidab, et eestlased on vaimselt kahestunud, selle alus on soomeugri-line põhitugevate idamaiste sugemetega kogu meie maailmavaates, elutundes, usundis, väärtusteadvuses, eetikas ja ühiskondliku elu algvormides. Teisel pool, siirdumine läänemaise ehk nn aarialise kultuuri maailma. Sellest dualism, sisemine lõhe ja vastuoksus meie vaimesuses, meie arusaamades, meie elu-filosoofias ja kõige rohkem veel meie taktikas: eestlased ei mahu ühe mütsi alla. See on meie segaveri ja segavaimsus kahest vastakast maailmast korraga ...

Eesti hõimude vahel on ikka olnud separatism ja partikularism, mille peamine põhjus on distsiplineerimatus ja sotsiaalse närvi või vastutustunde nõrkus. [---] Poliitiline meel on soomesugu hõimudel suhteliselt vähearenenud. Läbi ajaloo on meid vaevanud kahe-rinde-needus ja uus ajaloo moonaka vaimsus, kus orjus on võtnud ainult uue välisvormi. Samas on meis kirglik tung õiguse ja õigluse järele. [---] Kui kahe-rinde-needus mehi on ruineerinud, siis naised on säilitanud koostöö-põhimõtte. Ja lõpuks, eestlus hävineb ja hukub kohe, kui kaob tema vaime omapära ja seda kandeveetiline sisejõud (Eesti ajaloo põhiprobleemid. Stockholm 1955).

See on justkui eestlaste kokkuvõtlik ajalugu, milles peegeldub ka Eesti Vabariigi Ülemnõukogu tegevus, ja vastupidi. Taastades iseseisvuse reaalselt, praktiliselt, rahvusvaheliselt, ei suutnud ta taastava koguna revolutsioonilises kaoses vältida kahe-leeri-kodusõda, vältida rahvusäärnuslaste võimule tulekut.

Oli see ajaloo paratamatus? Revolutsioon sööb ikka oma lapsi; jakobiinid, bolševikud, fundamentalistid tulevad teise ešelonina, ja nemad tahavad ikka võimule saada. Sama saatus tabas ka Ülemnõukogu, kes, tehes ära oma töö, tõugati kavalalt kõrvale. Kirjutati uus, võitjate ajalugu, Laari–Vahre lugu, mida nüüd koolides õpetatakse.

Eestlaste vaimealaadi on aegade jooksul emotsionaalselt mõjutades

osavalt ära kasutatud. Eriti tänapäeval, rakendades autokraatset riigivõimu ja meediamasina väge. Pärast „rahvuslikku kokkulepet“ 20. augustil 1991 võitsid rahvusfundamentalistid järgmisel aastal ootamatult valimised, tulid võimule ja hakkasid kohe „platsi puhastama“. Selleks kasutati niisugust poliitilis-emotsionaalset kanoonikat nagu okupatsioon, tiiblad-okupandid, õigusjärglus, rahvusriik, vara tagastamine, Tartu rahu, kollaboratsioonism, „endised“ kui kommunistid, absoluutne vabaturg, šokiterapia jt. Kusjuures okupatsioon, toetudes rahvuslikule alaväärsustundele, eriti 1939–1941. a hääletule alistumisele, on tegelikult rahvust mõnitav poliitiline ikoon. Raudsed rööpad meie riigis ja meeles pandi kauaks maha.

Üllataval kombel leidsid rahvusäärnuslased üksteisemõistmist ja koosmeele neoliberaalsete fundamentalistidega. Enamlaste-kelamlaste sündroom toimib siiani, seda nüüd võiks üldistatult nimetada parempoolseks fundamentalismiks, ekstremismiks.

Paar korda on ka Keskerakonda võimu juurde võetud, kuid siis ka varsti kohe kõrvale löödud. Parempoolsed „sotsiaaldemokraadid“ olid võimule alati abivalmid, kuid viimati näidati ka neile koht kätte. Rahvaliit aga lihtsalt hävitati. Nüüd tahetakse tõsiselt ette võtta Keskerakond. Roheliste värbamine parempoolsete plaani järgi parteina on juba uus taktika. Alternatiivse analüüsi võimu ajaloost pärast taasiseisvumist olen esitanud poliitilises essees „Kaos ja terve mõistus“ (2003), mis avaldati algsele kujule üksnes ajalehes Kesknädal enne Riigikogu valimisi ja Delfi arvamuspordaalil 2004. a enne Euroopa Liidu referendumit. Kõnesoleva essees ja käesolev arutlus on ühtne mõttearendus.

Kahe-leeri-kodusõja kõige kurvem tulemus on paremäärnusluse poolt alternatiivide ja vasakpoolse täielik tasulilamine poliitilises

protsessis. Kui meil on demokraatia, siis on see ühe jalaga, vigane, või siis vaimes puudega.

Isegi sõna vasakpoolsus peljatakse suhu võtta. Salateenistused ja meedia on Savisaarest teinud Venemaa (mõju!)agendi. Keskerakond ja tema juhitud Tallinna linnavalitsus on iga päev hambus. Kuigi Euroopa Parlamendis liigitas Keskerakond end liberaalide hulka, kus on ka Reformierakond.

Et Eesti Vabariik oleks „vaba“, veeti ka Pronkssõdur minema. Nüüd kaotame majanduslikult igal aastal miljardeid eurosid, pidades tagantjärele kangelaslikku Teise maailmasõja võitlust Venemaaga nagu see jaapani sõdur, kes leiti džunglist 20 aastat hiljem ja kes ei alistunud, teadmata, et maailm on ammu teiseks saanud.

Peaegu kõik struktuurid ja positsioonid alates Rahvusriinghäälingust kuni kaitsepolitsei ni välja on järk-järgult hõivatud ja mehitatud. Parempoolne ja vasakpoolne jaotus tänapäeval enam ei kehtivat. Seega on määravaks vaid raha ja võimu positsioon. Erinevalt Euroopa riikidest on meie ametiühinguliikumine arglik, ühiskondliku mõju poolest peaaegu olematu. Inimesed ei tahagi eriti astuda ametiühingusse, ka tööandjate vastuseis on ilmne.

Analoogselt puudub meil üliõpilaste ja noorte (protesti)liikumine; näib, et noored (kelle osa töötute armees on praegu 30%) on meie valitsuse tugi. Kodanikualgatus ei suuda mõjutada majandusliku ja poliitilise oligarhia omavoli. Rahvas on alistunud üleolevale võimule, poliitiline psüühika on hülbes. Kas avalduvad nüüd meie suhtumistes ja hoiakutes ajaloos ladestunud ükskõiksus ning leplikkus, mis sunnivad koogutama nagu kunagi mõisnike ees, müts peos? Tänapäeval pole vähe inimesi (ka nende hulgas, kel pole tööd ja leiba), kes paradoksaalsel viisil hääletavad ikkagi „mõisniku“ ja „keisri“ poolt. Lugedes erinevaid internetikommentaaire, kohtad sageli ka lausa kurjusest hullunud inimesi.

Ründav sallimatus teisitimõttelejate vastu koos venevihkamisega on istutatud paljude inimeste hinge. Kurvaks ajalooliseks näiteks on meie 80 tuntud kultuuritegelase emotsionaalne sekkumine 2006. a presidendivalimistel. Järgides peavoolumeedia räägeid, isikut alandavaid rünnakuid presidendikandidaadi, sel ajal ametliku presidendi Arnold Rüütli vastu, kutsuti üles igati toetama vastaskandidaati, võõrast, ameeriklast Toomas Hendrik Ilvest, kes siiani pole loobunud jänkide närimiskummi mälumisest ametlikel üritustel.

Niisugune on meie poliitiline ajalugu, nähtuna veel ühest vaatepunktist. Siia kuulub ka Ülemnõukogu, kelle tegevust peabki käsitleda laiemas seoses. Lõpuks võib veel reetooriliselt küsida: võib-olla on korpora-

tiivse oligarhia vägivald nii väikese riigi, nii väikese rahva jaoks nagu Eesti, paratamatu? Tuleb alistuda saatusele!?

Sellisteks kujunesid minu meenutused

Eesti Vabariigi Ülemnõukogust, otsides ajaloost ning tänapäevast tõe ja õiglust, mis olevat eestlasele lausahingevajaduseks ja viimaseks lootuseks. Teised rahvad otsivad elu mõtet, meie aga otsime tõe ja õiglust, sest

meid on nii vähe ning me oleme olnud nii vaprad, oleme ajaloo-vintsutustes siiani alles jäänud.

Peaks ju rääkima ka rahvasaadikute vaimesusest ja tõsimeelsusest Eesti riigi taastloomisel, ägedatest vaidlustest, rivistumistest parteilisteks üksusteks, pettumustest. Need olid ilusad ajad, justkui noorusajad, olenemata meie endi eest.

Võiks meenutada ka Ülemnõukogu argipäevi, näiteks seda, kuidas võimumaia Ülo Nugis juhtis Ülemnõukogu – tema enda sõnade järgi – „nagu tehas“. Kui tema protseduuri-reeglite rikkumistele ja jõhkrustele esimesest pingireast korduvalt tähelepanu juhtisin, siis püüdis ta mind ikka mõnitada, nagu oleksin sarnane intrite liidri Vladimir Lebedeviga. Paar korda arutas minu nõudel solvanguid kirikuõpetaja juhitud eetikkomisjon, aga seisukohta ei juletud võtta. Meie juhataja oli väga südi, pealepressiv, kuid mitte alati erapooletu. Kuid ka mina olin põhimõtteline vasakpoolne, roheline vabamõtteleja, leppimatu, kes tänapäevalgi ei sobi establishment'ile.

Mis olnud, see olnud.

Mõtleme nüüd parem tuleviku peale, mis nii lokaalselt kui ka üleilmselt on üsna ähvardav. Näib, et praegused selle ilma vägevad on kaotanud tunnetus- ja kujutusvõime. Võim läheb ikka enam võimu juurde, raha raha juurde. Tasakaal inimesega on kadunud, ta ei suuda enam iseenda eest seista. Kuid lootus kaob viimasena.

Vt ka Kesknädal:

- 12. oktoober 2011 – Enn Tõruvere, "Kuidas me vabanesimo" I osa;
- 19. oktoober 2011 – Arvo Haug, "Väike Eesti 20 aastat tagasi ideedelt suur";
- 21. detsember 2011 – Enn Tõruvere, "Kuidas me vabanesimo" II osa.

Mihhail Korbi 100 päeva Tallinna Kesklinna vanemana

Algus esiküljel

Niisugust härjal sarvist võtmise soovi on sinu tegemises märgata. Oled tõstata-nud teemasid, mis tunduvad ametnikele ebamugavatenä. Üheks näiteks on sundvõõrandamise teema ülesvõtmine. Mis sellest on saanud?

Sundvõõrandamine tõusis päevakorda kohe minu ametisseastumise alguses. ETV saates „Pealtnägija“ näidati vanalinnas lagunevaid muinsusväärtusi. Pilt oli kurb ja minu kui linnaosavanema jaoks piinlik. Ei tohi lasta vastutustundetult hävineda meie ühiseid väärtusi, mida ajaloolised majad endast kujutavad. Otsustasin sekkuda ning saatsin linnavalitsusele kirja ettepanekuga kujundada seisukoht kahe kõige problemaatilisema kinnistu, Suur-Karja 12 ja Aia 8 / Inseneri 2, sundvõõrandamise võimalikkuse suhtes.

Muidugi teadsin, kui keeruliseks on sundvõõrandamise protsess muutunud, et ennem tuleb läbi viia veel rida toiminguid. Ent tahtsin anda hoonete omanikele märku, et omavalitsus ei kavatse enam nende tegevusetust üksikõiksel taluda. Vastuskirjas abilinnapea Eha Võrk põhimõtteliselt toetas sundvõõrandamise algatamist, leides, et protsessi käivitamisel tuleb võtta aluseks muinsuskaitse-eesadus. Samas juhib ta tähelepanu, et eelnevalt tuleb kasutada kõiki muid seaduses ette nähtud võimalusi omaniku korralekutsumiseks, mis on igati mõistlik seisukoht. Abilinnapea teeb samas kirjas Tallinna Kultuuriväärtuste Ametile ettepaneku algatada muinsuskaitse-eesaduse alusel Suur-Karja 12 ja Aia 8 / Inseneri 2 omanike suhtes väärteomenetlus. Kindlasti toetan Kultuuriväärtuste Ameti säärast tegevust.

Ometi tundub nagu oleks sinu pöördumine linnavalitsuse poole jäänud piisava tulemuseta.

Kuidas nii? See kiri pani protsessid liikuma, näitas kätte lahendusvõimaluse, millest seni polnud piisavalt räägitud, ning, mis kõige olulisem, muutis ka lohakil kinnistute omanikud koostööaltimeks. Koos eelpoolmainitud kirjaga saatsime meeldetuletused lagunevate majade omanikele, sooviga saada konkreetne vastus, millal alustatakse nende omanduses olevate majade renoveerimist. Enamik omanikest on meile vastanud ning kinnitanud, et alustavad töödega lähiajal. See on juba suur võit.

Mis arvad, kas need hooned, mille suhtes soovitasid sundvõõrandamist alustada, võivad samuti siiski sekkuda? Usun, et sundvõõrandamist

siiski vaja ei lähe ning asjad saab korda ja omanikud lõpetavad vastutustundetu ümberkäimise oma varaga. Ent räämas hooned pole vanalinna ainus mure. Veelgi olulisemaks pean siinsete püsielanike heaolu, kes eriti nädalalõppudel on sunnitud taluma meelelahutusasutuste müra ja tänavalärmi. Oleme juba alustanud koos politsei ja mupoga tähtsamate müraallikate kaardistamist. Ees seisab järjekindel töö reegleid eiravate klubide ja baaridega, ning siin näen karistamisest tõhusama meetmena veenmist ja vastastikkust huvidega arvestamist. Pingutused selles suunas käivad. Olen kohtunud ja kohtun ka edaspidi klubide ja baaride omanikega.

Vanalinna Selts on elanike esindajana samuti tubli. Nemad kutsusid kokku mura-teemalise ümarlaua; seltsis tegutseb eraldi müratoimikond. Just ühteheidev kogukond on omavalitsuse parim tugi ja koostöö asumiseltsidega toob kasu mõlemale poolele. Erilist heameelt teebki see, et oleme leidnud ühise keele Kesklinna asumiseltsidega. Vanalinna Seltsiga püüame muuta turismimekaks ja pidutsemiskohaks muutunud linnaruumi sõbralikumaks ka püsielanike suhtes. Tallinna asumiliikumise algataja Uue Maailma Seltsiga arutame tolle, linna peamagistraalide ja raudteega piiritletud asumirengut ja liikluskorraldust. Kadrioru Seltsiga käib meil tihe suhtlus trammiliikumise,

endale toimuvast n-õ pilt ette saada. Kordan – linnaosavanema töö alused on Kesklinna samad kui Kristiines, kus mul oli kuus aastat aega õppida, areneda ja põhitõdesid omandada. Kesklinnas on lihtsalt avaramad võimalused enda teostamiseks.

Mis on Tallinna Kesklinnas probleem nr 1?

Mulle tundub, et seni oli selleks ajakohase arengukava

esimese ettevõtmisena saatsin kõigisse Kesklinna kodudesse küsitluse selle kohta, kuidas tajutakse koduasumis toimuvat, millisenä nähakse Kesklinna eripära ja tulevikku. Küsisime ka selle kohta, mida arvavad inimesed omavalitsuse tööst, kuidas ollakse rahul heakorraga, taristuga, rekreatsioonivõimalustega; milles nähakse paranemiseväljavaateid? Hetkel tegeleme laekunud vastuste analüüsi ja süstema-

alati ootamatult. Kuidas sel aastal end kaua oodata lasknud talv Kesklinna valitsuse jaoks saabus? Talv on alati ekstreemne, alaku see siis oktoobri lõpus rekordiliste lumesadudega nagu mõned aastad tagasi või alles jaanuari esimesel dekaadil nagu nüüd. Erakordseteks ilmaoludeks tuleb valmis olla ning mulle tundub, et Tallinn suudab seda ka aasta-aastalt üha rohkem. Minu vaatevinklist

teemadest on linnaosale olulisem ka noorte huvitegevuse arendamine, samuti ka erinoorsootöö, mis vajaks laiemat lahtirääkimist. Mis puutub päevapoliitikasse, siis nende teemade käsitlemiseks on minust pädevamaid analüütikuid, Tallinna Kesklinna puudutavast omanilmset parimat ülevaadet.

Mida tahaksid lõpetuseks öelda?

Parim lektüür, mida aasta vahetuse eel lugesin, oli Tallinna järgmise aasta eelarve. Investeeringud Tammisaare parki ja Toomparki, Ülemiste viadukti rajamine, mitmete oluliste teede ja tänavate remont, mis kõik eelarves sisalduvad, tähendavad seda, et meie kodulinn ja selle keskosa muutuvad veelgi kaunimaks ja elamisväärsemaks. Olen asjade niisuguse käiguga äärmiselt rahul.

Soovin veel kord rõhutada, et näen oma tegevust katkematus dialoogis elanikega. Mida tugevam on elanike identiteet ja seotus kodukohaga, seda lihtsam on visioone ellu viia. Kesklinna üks eripärasid on siiski Eesti avatuim ja kosmopoliitseim linnaruum, mis oluliselt erineb teiste linnaruumide piirkonnakeskusest. Ent avatuses peitub ka üks meie linnaosa tugevusi, milleks pean uute mõtete ja algatuste kiiremat omaksvõtmist, aktiivset keskkonda ning parimat taristut Eestis, mis muudab Kesklinna hinnatud elu- ja äritegevuspaigaks, seda eriti just noortele. Kesklinn oma asumitega moodustab tervikliku, ent samas eripalgelise linnajao, mille areng puudutab kõiki tallinlasi. Tunnetan oma vastutust ning teen kõik, et linlaste ootusi täita.

Ja veel. Tallinna suviseks visiitkaardiks on Kesklinna valitsuse korraldatavad vanalinnapäevad. Suvisel suurürituse ettevalmistused on hoogsalt käivitunud ning täna võin lubada, et 26. maist 2. juunini toimuv pidu avatakse sel aastal sünnimusega, mille taolist Tallinn enam sajandeid näinud pole. Oma ajaloolises romaanis „Kolme katku vahel“ kirjeldas klassik Jaan Kross akrobaate, kes laskuvad piki pingul kõit Oleviste tornist. Meie toome tegevuspaiga Raekoja platsi kohale ning laseme avapidustuse ajal julgetel akrobaatidel jalutada mööda kõit Pühavaimu tornist Raekoja torni. See on vaatepilt, mis peaks võtma südame alt õõnsaks, nagu Krossi romaani peategelane oma tundeid kirjeldab. Ajaloo kordumatu ilu sünnib meie kõigi silme ees ning tegusad ja ettevõtlikud Kesklinna elanikud on selles osalised.

Küsinud Indrek Veiserik

KOOSOLEK: Mihhail Korb kohtumisel korteriühistute liikmetega.

puudumine. On keeruline hoomata tervikut, kui see pole viidud süsteemi ning täiendatud tegevusloogikaga, mis näitab võimalusi eesmärkide saavutamiseks. Nüüdseks oleme jõudnud arengukavaga lõpusirgele. Muidugi algas töö selle tähtsa dokumendi kallal juba minu eelkäija ajal; selle

tiseerimisega, mis nende suure arvu tõttu võtab aega veebruaril alguse.

Kas Kesklinna valitsus kavatseb elanike arvamust oma töös arvestada?

Milleks me siis küsitluse korraldasime!? Kas selleks, et „linnuke“ kirja saada? Minu

omavalitsuse talvine põhimure tagada kõnniteede läbitavus ja hoolitseda, et tänaval liikuvate inimeste peade kohal räästais ei varitseks jääpurikad ja lumekuhjatised. Koostöös mupoga oleme suutnud käivitada kontrollimehhanismi, mis tagab kõnniteede heakorra ning annab meile kohe teada ohtlike purikate tekkest. Teine talvemure on autoteede puhastamine ja läbitavus. Koristustehnikat piisab ning, nagu näitasid esimesed lumepäevad, jõuti mahasadanud lumega lühikese aja vältel toime tulla.

Sinu kodune keel on vene keel. Kuidas oled jõudnud nii hea eesti keele valdamiseni?

Siin pole midagi imestada – on ju loomulik, et elades Eestis, suheldes igapäevaselt inimestega ning töötades peamiselt eestlastest koosnevas kollektiivis, saan piisava keelepraktika, et end mõistatavalt väljendada.

Oleme käsitlenud vaid murdosa neist probleemidest, millega linnaosavanemal tuleb tegelda, ent napp leheruum seab omad piirid. Me ei jõudnud kõnelda Kesklinna koolidest ja lasteaedadest ning siinsetest sotsiaalküsimustest. Samuti pole me sõnagagi riivanud päevapoliitilisi teemasid, mis sind Keskerakonna liikmena lähedalt puudutavad. Koolide ja lasteaedade teema on kindlasti laiem, kui vaid õpilaste vastuvõtt või vabade kohtade olemasolu koolides ja koolieelses haridusasutustes. Noortega seotud

On vana ja kulunud nali, et talv tuleb linnavalitsusele

HEAD SUHTED: Lepingu allkirjastamine Jalgpalli liidu presidendi Aivar Pohla-kuga.

turismibusside parkimise ja liiklusprobleemide vallas. Asumiseltsid on muutunud asjalikeks dialoogipartneriteks, nende eestvedajad mõistavad oma vastutust kodupaiga ja sealsete inimeste ees. Ajad, kus tegeldi vaid kritiseerimisega, on möödas. Asumiseltsid on koostööpartnerid, kelles näen tohutut potentsiaali linnajuhtimise muutmisel elanike ootustele enam vastavaks.

Need, kes on sinuga suhelnud, imestavad, et oled lühikese ajaga suutnud end kursis viia valdava osaga Kesklinna probleemidest ja pakunud välja ka lahendused. Mul on olnud piisavalt aega, et linnaosavalitsuse erinevate asjatundjatega kohtudes

eest olen eelmisele vanemale Aini Härmile äärmiselt tänulik. Minu osaks jäi tehtu viimistlemine ning linna erinevate ametitega kooskõlastamine.

Kas arengukava lahendab kõik Kesklinna probleemid?

Probleeme lahendavad inimesed, mitte kavad ega planeeringud. Kesklinna arengut järgnevatel aastatel määrab linnaosavalitsuse haldussuutlikkus, meie koostöö erinevate linnaametitega ning see, kas ja kuidas toetavad meid elanikud. Peamiseks ideeks, mida järgin, on koostöö inimestega. Kristiines ei vedanud see põhimõte mind kordagi alt ning ka Kesklinnas tegutsen sama põhimõtte järgi. Ühe

Tallinn 10130
Toom-Rüütli 3/5
www.kesknadal.ee

Herkelil on haaret

Teade, et 1995. aastast Isamaaliidus tegutsev Andres Herkel on valmis kandideerima sisetülidest ja elamislubade-skandaalist räsitud IRL-i esimeheks, peaks rõõmustama kõiki hea tahtega inimesi. Tundub, et just psühholoogiharidusega Herkel on see, kes suudab „uppva laeva“ päästa. Võib tunduda kummaline, et Keskerakonna liikmena IRL-i käekäigu pärast südant valutan, ent analüüsides olukorda Eesti poliitimaastikul, selgub, kui oluline on iga vastutustundliku poliitilise jõe jaoks Isamaaliidu ellujäämine ja puhastumine.

Miks? Peale Isamaaliiduga ühinemist on Res Publica liberaalid muutnud Isamaa ja Res Publica Liidu (IRL) Reformipartei ripatsiks. Rahvusliku joone hägustumine on tekitanud erakonnas olukorra, kus prevaleerib kosmopoliitlik nihilism kõigi sellest tulenevate hädade ja kroonilise poliitilise kanapimedusega. Teeb tõsist muret, et IRL on taganenud mõõduka rahvusluse ideedest ning selle poliitilise niši täidavad rahvusradikaalid. Pole tarvis pikalt seletada, millised ohud siin peituvad. Samal ajal, kui Eestis elavad rahvusvähemused otsivad oma kultuuritelge ja juuri, on põlisrahvas kaotanud selged orientiirid, sest seni rahvusluse kandjaks peetud erakonna juhtfiguurid tegelevad tülisemisega ja oma taskute täitmisega. Tollest täbarast olukorrast ei päästaks erakonda ei Reinsalu-suguse külma asjata võimule upitamine ega Aaviksoo diktaatorinatuur, veelgi vähem märterliku Lukase nutulaulu võimendumine. Erakonna suudaks puhastada ning ühiste aadete teenistusse koondada vaid Herkeli-taoline analüütiliselt mõtlej ja vajadusel ka tegutsev põhimõttekindel mees. Ta suudaks taas tuua päevakorda terve ja edasiviiva rahvusliku mõtte, ning asjade selline seis oleks tervitatav ka Keskerakonna poolt, kes on alati pidanud oluliseks rahvusliku identiteedi kaitsmist globaliseerivas maailmas.

Vaid Herkel suudab ühendada erinevatest kaevikutest üksteise pihta tulistavad „pintsakud“ ja „kampsunid“, muidugi küll teatud kaotuste hinnaga, sest iga kodusõda toob paratamatult kaasa ohvreid. Erakonna siserahu võti on Herkeli kaas, kuna üheltpoolt respektiivsed teda „kampsunid“, kelle hulka ta ise pole end otseselt positsioneerinud; teisalt on sunnitud teda tunnustama ka „pintsakud“, sest, olgem ausad, – ei saa ju situatsiooni, kus erakond tuleb taasühendada, võtta tõsiste esimehekandidaatidena „libeekel-tühimeel“ Reinsalut või „enne ütlen, siis mõtlen“ Aaviksood.

Herkelil on lisaks arukatele hea sulega kirjutatud raamatutele ning erinevates väljaannetes publitseeritud väljapaistvatele artiklitele ette näidata ka aastatepikkune omakasupüüdmatu praktiline tegevus Isamaaliidu juhtorganites. Pole vähetähtis seegi, et erakonna siseriingis hoiatas Herkel juba ammu enne elamislubade-skandaali puhkemist Raudse ja Kabritsa lõhkva tegevuse eest IRL-i Tallinna piirkonnas, kus lõpuks suutsid oma näo säilitada vaid Haabersti ja Põhja-Tallinna osakond.

Herkel

Oma ajaveebis mullu detsembris avaldatud mõtte-avalduses „Millist erakonda me vajame?“ kirjeldab Herkel veenvalt IRL-i täbarat olukorda, milleni on viinud seniste juhtide arrogantsus ja eemaldumine rahvast, ning näitab ka võimalusi nigelast seisust väljumiseks.

„Olen õnnelik, sest saan teha asju, mida pean tähtsaks ja vajalikuks,“ kinnitab Herkel Isamaaliidu kodulehel ning meil pole põhjust 1999. aastast Riigikokku kuuluvat vastutus-

tundlikku poliitikut mitte uskuda. Ka Isamaaliidu taassünd, mille nimel Andres Herkel on valmis kandideerima erakonna juhiks, on asi, millega tegelemine teeb õnnelikuks.

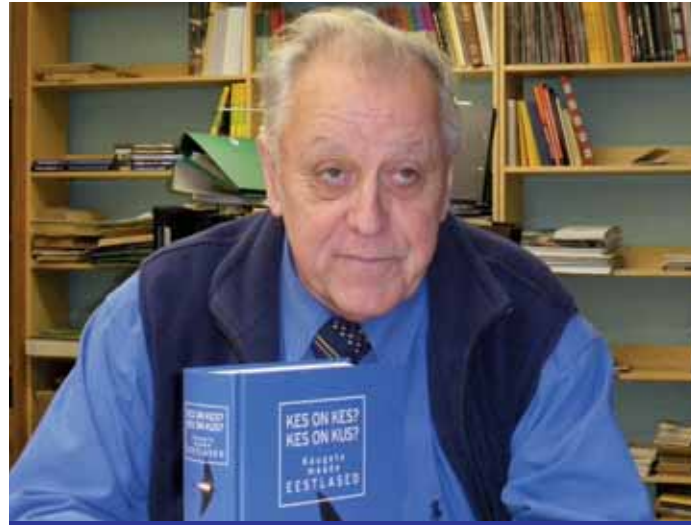
Kui isamaaliitlastel on säilinud tahe Eesti poliitimaastikul püsima jääda, toetavad nad Herkeli tema püüdlustes. Küllap siis mõne aasta pärast näeme, kuidas praegu Reformierakonna ripatsina oma rolli minetanud ning korruptiivsuse ja onupojapoliitika sohu vajunud erakonnast sünninib taas arvestatav poliitiline jõud, kes pakub partnerlust tõeliselt Eesti edu eest seisvatele erakondadele, eeskätt Keskerakonnale, sest riigi tuleviku kujundavas koostöös Keskerakonna ja Isamaaliidu vahel on viimasele kindlasti enam perspektiivi, kui praeguse koalitsiooni toapoisi jäämisel. Muidugi on taolise koostöö eelduseks vastutustundliku juhi, mitte isiklike ambitsioonidest pimestatud reformipartei-marioneti tõusmine IRL-i etteotsa, ning Herkel oleks selles mõttes parim valik.

IVAR PÖLLU, harrastusvaatleja

Rahvusvahelise spordiraamatu esitlus Tartus

Raadioajakirjanik Vello Lään (74), paljude spordiraamatute autor, esitles jaanuari algul Eesti Spordimuuseumis oma uut koguteost „Kes on kes? Kes on kus? Kaugete maade eestlased. Lühielulood“. Hästi paks (1119 lk) siniste kaantega biograafiline kogumik sisaldab 1100 väliseestlase elu- ja sporditee kirjeldusi.

Raamatusitlusele kõneldi sellest, et sportlike väliseestlasi on enim olnud Kanadas, USA-s, Austraalias, Rootsis, Soomes. Paljud emigrandid (näiteks slalomist Nurmsalu) peavad oma vanavanemate kodumaad nii kalliks, et esinevad lausa Eesti rahvuskoondises. Muidugi on kolmas põlvkond väliseestlasi (kui võtta Eestist lahkumise aastaks 1944), kes on laiali pillutatud üle maailma, sedavõrd assimileerunud, et enam ei oska eesti keelt.

Filoloogiadoktor Vello Lään (KE) on koostanud ja üllitanud mitmeid andmeküllaid raamatuid.

Foto: Marje Aavoja

Eestlased on edukalt läbi lõõnud eriti füüsilist jõudu nõudvatel aladel, sellistel nagu sõudmine ja ragbi. Paljud sportlikud eestlased on aga võõrsil elades kogunud suure varanduse või on lihtsalt jõuka keskklassi esindajad, tegutsedes kõrge eani edukalt äris, tootmises, ehituses või teaduses. Näiteks sellised nimed nagu Metsavaht (Brasiilia), Kadak (USA) või Männil (Venetsueela) räägivad iseenda eest.

Kõvasti rohkem kui tuhande eluloo kogumine ja trükkimiseks vormistamine on olnud raske töö. Lausa uskumatu, aga tõsi, et sellega sai hakkama üks tõsine eesti mees üksipäini. Respect, Vello! Võttis see aega, mis ta võttis, aga nüüd on tuhande rahvusaaslase elusaatus dokumenteeritud.

Marje Aavoja, Tartu

“Meie ei palu, vaid nõuame rahu!”

Niisugune oli üks nõukaegne rahukaitsmislaul. Pidevas rahumeelses võitluses saime taas kätte iseseisva Eesti Vabariigi. Hüüdsime veel, et paneme peurud põlema mõlemast otsast – olgu ikka valgust rohkem! Aga miks praegu on olukord valgustkartev? Kuidas kaitses seadus korralikke kodanikke, kui kuri- ja väärtegede tegemine suureneb? Ühed ütlevad seaduste kohta, et nende järgi ei saagi kõiki pahategusid karistada, teised – ega ei tahetagi midagi ette võtta.

Võsareporterit ühes saates oli väga hästi esile toodud, kuidas pärast seda, kui kesklinnas lõbustusasutused oma tööpäeva ja -öö lõpetavad, läheb tänavatel lahti kole lärmitemine. See on aga poolhüda – mis läbutejaile ette jääb, saab lõhutud, määratakse ära majaseinad jne.

Vana tuttav, kes pidi välja kolima Tartu maantee ja Viiralti tänava nurgal olnud majast, kui sellele kohale ehitati uhke valuutapood “Turist”, millest vabadusajal on saanud läbustusasutus, kurtis koleda pildi üle, mis avaneb pärast olenguid hommikuti Paberi trammipeatuse lähistel. Peaegu alati on seal keegi maha mürnud või kõveraks väänanud liiklusemärgi. Või jääb kellelegi ette tuletõrjehüdrant, mille punane kate tuleb puruks lüüa. (Võin kinnitada, et ega sellest paigast kaugemal asi parem ole – purjakil kojuminejad möllab kõikjal.)

Kahju kenast kohast – praegune “patupesa” pidi kuulutatama arhitektuurimälestiseks, sest, nagu kirjutati, see on üks väheseid algsel kujul Tallinna kesklinnas säilinud ENSV-aegeid unikaal-ehtisi. Endine kultuuriminister Laine Jänes tegigi selle kuulutamise ära. Seepeale kaebas hoone endale saanud firma Kultuuriministeeriumi kohtusse – riik rikkunud põhiseadust, mille järgi on omand püha ja puutumatu: kui peremeheks saanu tahab, võib ta ka mis tahes hoone maha lõhkuda. Riik jäigi kaotajaks.

Miks ma seda räägin? Kardan, et kui riik annab käest ära Niguliste, võib sinna tekkida samasugune patupesa. Sest raha ei haisevat... Äkki sama seadus kaitses rahameelseid igal pool samamoodi?

(Kirja saatnud tallinlane palus toimetusel jätta tema nimi teatavaks tegemata, teadagi miks.)

Vajalike valikute ootel

Kim Jong-ili ajal elati Põhja-Koreas tema tahtmist mõõda, ning sellest riigist sai seest- ja väljastpoolt suletud ühiskond, nälja ja vaesuse maa, kus suu ainult sõõmiseks. Aga sealne rahvas oleval rahul ja õnnelik. Suure Juhhi surma puhul ei jätkunud rahval tema taganumiseks küllalt palju pisaraid.

Niisuguseid riik-mõistatusi on maailmas teisigi. Näiteks Eesti sarnaneb ülalmainitu elukorraldusega selles, et mida sügavamale mülkasse riik vajub, seda suurem on rahva aplaus valitsusele. Seda kinnitab viimane Riigikogu valimine. Kuhu me niiviisi jätkates jõuame?

Nõnda juhtub, kui valitsuse etteotsa saavad võimukad inimesed, kes peavad endid teistest paremateks, kogunisti igavikulisteks, on oma kujutlusvõime ohvrid. Ehk olete märganud, et meie peaminister kasutab rõhulist **mina**, teiste arvamus kuulda võtmata: “**Mina** ütlen, et see on õige!”, “**Mina** ütlen, et see on vale!” See rõhuga **mina** on märgiline. Nii me siis elamegi täna seda peaministri poolt välja öeldud “õiget” või “vale” elu. Kas oleme seeläbi ka õnnelikud? Paljud Siberisse küüditatud eestlased jäidki sinna elama ja nõukogude võimu kiitma. Aga see ei saa ega tohi olla meie, tänase eluga Eestimaal mitte rahul olevate eestlaste jaoks mingi lootus.

Kas mäletate 20 aasta tagust Eesti taassünnilugu? Täna peab kõik uuesti sündima. Aga see on palju raskem kui oli siis, sest nüüd on meie haritlaskond ja noorsugu, kes seda peavad tegema, ettenägelikult lõhestatud poliitika ja raha abil. Nüüd on meil hulk võimu- ja rahaoligarhia võsukesi teel Toompea võimukoridoridesse; keskerakondlasi ja sotse sinna ei lasta. Meie riigi elamiskõlblikkuse muutmiseks jääb aga nende teha, kelle jaoks on inimene ja kodumaa enam kui suur raha ja agressiivne poliitika. Ja neid leidub.

Et saaksime jätkata normaalse riigina, peame edasi elama. Seni aga järgneb suure tõenäosusega üks väga hästi ajastatud süütute süüdistamine teisele, kas tehakse seda käsukorras või ilma. Süüdistusi hoitakse aastaid ülal selleks, et inimene, kes näiteks võib olla keskerakondlane, ei saaks jätkata oma endisel töökohal. Nüüd on õiguskaitseorganid kahe keskerakondlasest riigikoguliikme vastu püsti pannud süüdistuse mõjuvõimuga kauplemises, ja seda 99,9-protsendise tõenäosusega selleks, et juhtida rahva tähelepanu kõrvale lahvatanud elamisloa-skandaalilt, milles osalesid IRL-i tähtsaid liikmed. Kodude ja töökohtade läbiotsimised kesksid kuni 22 tundi (Priit Toobali puhul) nagu oleks tegemist riigireeturiga.

Aga me pole üksi. Inimõiguste ja -vabaduste poole teel olev maailm pühib varem või hiljem oma teelt “igavikulised” riigijuhid, rahaoligarhia, diktaatorid, varjatud orjapidamise. Ka siin, Eestis.

Paul Hank, Antsla, Võrumaa

Säh sulle, lugeja, väärt lugemisvara!

Mõni päev tagasi meie raamatukogu juhataja ütles, et soovivat mulle eestimaist uusimat väärtkirjandust. Sain kaasa Margus Konnula (Contra) „Okseoksjoni“ (ilmunud 2011). Raamatukogu juhataja oli asunud täitma kultuuriminister Rein Langi käsku: rahvas lugegu rohkem kodumaist väärtkirjandust!

Kui olin veidi sirvinud seda „vaimusünnitist“, tuli mõttesse

mitu küsimust, mida tahaks ministriga arutada. Kõigepealt: milliste tunnuste järgi nüüd liigitatakse raamatuid väärt- ja kollakirjanduseks? Minister on võtnud endale koletu ülesande, kui ta nii tahab muuta meie rahva lugemisharjumusi. Mina seda Contra teost ei oska isegi „kollaseks“ pidada – suvalised sõnad on pandud ritta ilma igasuguse mõteta, ühtlasi ka lugematul hulgal selliseid, mida vanem generatsioon

peab ebatsensuurseks. Miks ja kellele läheb vaja sellist raamatut? Miks sellise väljaandmisele raisatakse Kultuurkapitali raha? Kas siin on mängus pestud ajudega inimesi vajava globaalse rahavõimu käsi? Sest niisugused inimesed ei oska enam hakata nurisema globaalse rahavõimu muudegi pahategude üle. Oleks väga tore, kui kultuuri-

minister rahvale avalikult selgitaks, kuidas pääses sihuke teos trükki ja miks sellele raisati Kultuurkapitali raha. Kas keegi kannab personaalset vastutust sellise raiskamise eest? Milles heast oleks meie rahvas ilma, kui see üllitis jäänuks trükkimata?

Manivald Müripeal pensionär Varbla vallast Pärnumaalt

Kohtumine Rainer Vakraga

Pühapäeval, 29. jaanuaril kell 14.00
KE Lasnamäe büroos (Pae 19)
kohtumine Riigikogu liikme
Rainer Vakraga.

Räägime elust ja erakonnast!
Kõik soovijad on oodatud.

KESKERAKONNA UUSAASTAPIDU

Salme Kultuurikeskuses laupäeval, 21. jaanuaril kell 16–22

- * UKU SUVISTE kontsert
- * Tantsuks MAIT MALTIS ansambliga
- * Peotuju hoiavad külalis- ja üllatusesinejad
- * Soe buffeelaud
- * Avatud baarid

Registreerimine ja info tel 6 273 460;
e-post: keskerakond@keskerakond.ee
Kuni reedeni, 20. jaanuarini kella 17.00-ni
pääse odavam.

Mõtteid rahvuse saatusest

Euroopa rahvused on segaduses, ja mitte ainult euro hingevaakumise pärast. Enam ei saa rahvust määrata *ius solis* ja *ius sanguinis* ehk koha- ja vereõiguse kaudu. Kõik on segunenud. Ja võõraste juurdevool jätkub.

RAIVO RAAVE
Keskerakonna Kultuurikogu esimees

Ameerika töötab küll kui etnoste sulatuskatel, aga Euroopa multikultuursus on kriisis. Vana rahvana võiksime küsida: kas *melting pot* või kurikuulus integreerumine ongi ainsad arenguvõimalused? Kas ühe vana rahva puhul, kelle vaimus ja veres on liitunud palju erinevaid etnosi, ei tuleks kõne alla erinevate etnoste jätkuv polüfoonia? Tõsi küll, mitte eesti rahvusena, vaid eesti rahvana.

Rahvas ja rahvus

Vaadates tagasi rahvuse kujunemisele, tõdeme, et mõistet „rahvas“ ja „rahvus“ pole samased. Nüüdissotsioloogid nimetavad rahvust väljamõeldud ühiskonnaks. Siin võib meenutada Eesti Ekspressi ajakirjaniku Andrei Hvostovi 1999. aastal ilmunud raamatut „Mõtteline Eesti“. Rahvas loob vähemalt ühe kolmest nähtusest, kui mitte need kõik: kultuuri, riigi ja religiooni. Eesti rahvas lõi kõigepealt keele ja kultuuri. Rahvusriigini jõudis algul 1918. aastal jataas 1991. aastal. Rahva puhul kasutame kreeka-keelset sõna *laos*, aga rahvuse puhul *demos*. Ühte või teise rahvusse kuulu-

mine on tegelikult vabatahtlik akt. Rahvuse käsitlus sünnib koos kodanlike revolutsioonidega. Kui näiteks musketärid moodustavad rahva eliidi, siis rahvus on juba nende teenrite riik. Rahvus kujuneb kodanluse egiidi all. Kodanlust on küll peetud kolmandaks seisuseks, aga Euroopas moodustasid kolmanda seisuse ju pigem talupojad ja käsitöölised, teenrid ja relvakandjad. Rahvusriigi puhul tuleb kasutusele mõiste „kodanik“. Sotsiaalselt on siin oluline, et naisest ja lastest saavad ka kodanikud. Üleilmse kodanikuühiskonna puhul on *point* selles, et kodaniku mõiste ise kaotab tähenduse.

Rahvas sünnib etnostest

Rahvas sünnib tavaliselt ühe etnose allutamise teisele või liitumisest teisega. Rahvas koosneb erinevatest etnostest. Protseessiristuvad eliit ja mass. Ögupoolest eristub siin kaks etnost – kõrgem ja madalam. Eestlaste jaoks oli see ajalooliselt siis sakslaseks saamine ja kadakasakslus või maarahvaks jäämine.

Rahvas on ühiskonna teisene vorm. Rahvas on ajalukku astunud etnos, kes on väljunud igavesest ringkäigust lineaarses ajaloos: minevik–olevik–tulevik. Rahvas on arenguteel olev etnos. Etnosel või etnosel on oma kasvudünaamika. Etnose puhul on oluline mõista, et see ei ole bioloogiline, vaid sotsiaal-kultuuriline nähtus. Veresidemed on küll tähtsad, aga need võivad olla ka segatud, nagu näiteks meie maarahval. Kultuur on aga eelkõige eneseteadvus.

Etnos kui ühiskonna-alus

Perekond ei saa olla ühiskonna algkuju, sest ühiskonnaks on ju vaja vähemalt kaht perekonda. *Insesti*-tabu oli traditsioonis väga tugev. Kusjuures *insesti* ei ole niivõrd bioloogiline kui võrd sotsioloogiline küsimus. Seega ühiskonna elementaarne vorm on ikkagi etnos ja selleks on vaja vähemalt kaht erinevat suguharu. Aluseks on siis etnos kui kollektiivse samasuse esimene aste. Etnosel on ühtsus üksteise ja ühisege nii suur, et individuaalne alge on tagaplaanil. Etnosele on omased arhailised jooned, tsükliline ajakäsitlus, piiratud arvukus, sakraalne suhe loodusesse jne.

Kuidas rahvast saab rahvus?

Rahvus ei teki kunagi etnostest, vaid ikka rahvast, ja selle moderniseerumise tulemusel. Rahvus on poliitiline konstruktsioon, rahvas – sotsiaal-kultuuriline. Tegelikult tekkis uus kooslus „rahvus“ Prantsuse revolutsioonis pärast traumaahtilist akti – kuninga giljotineerimist. Üleminekut rahvalt rahvusele on saksa sotsioloog Werner Sombart kirjeldanud kui üleminekut „kangelase“ (meil siis „aatemehe“) kujult „kaupmehe“ kujule. On huvitav, et rahvus loob etnose varikuju: elusa keele asemele tuleb reeglitega määratletud ametlik kirjakeel, mille viletsust võrreldes vana rahvakeelega on siinunud Jaan Kaplinski. Loomulike suhete asemele omade vahel tulevad kasulikud sidemed. Usu asemel tõelisse müüti – suurde ja vägevasse – mõistuslik manipulatsioon ajalooliste konstruktsioonidega. Seega ei saagi rahvalt rahvusele üleminekut pidada üheselt progressiks. Rahvuse kohta on öeldud, et

rahvus on kollektiviseeritud kirj.

Rahvuse arengumudelid

Kodanikuühiskond, mis meil küll alles eos, eeldab olemuslikult, et ta saab kord üleilmseks. Sestap võiks üleilmset ühiskonda võtta ka kui kodanikuühiskonna loomuliku väljendust.

Oluline on mõista, et üleilmne ühiskond eitab tegelikult mis tahes ühist samasust – etnilist, rahvuslikku, kultuurilist jms. Ja ilmselt ka soolist. Piirid sugude vahel on samuti ähmasumata.

Viimane mudel võiks olla „eraldunud ühiskond“ – *dis society*. Keemiast on tuntud sõna „dissotsiatsioon“ (eraldatud, lahkulöömine, kahestumine). Luuakse erinevad võrgustikud. Mitte ainult virtuaalsed sotsiaalvõrgustikud, vaid täiesti reaalsed, milles individuaalne alistub ühisele.

Dialektika: rahvusest taas rahvaks

Ent ajalugu võib olla ka reversiivne ehk tagasipöörduv. Me võime liikuda ka rahvuselt rahvale, ja ka see on areng. Konkreetsetel siis eesti rahvuselt eesti rahvale, mis koosneb paljudest erinevatest etnostest: eestlastest, ingerlastest, setudest, soomlastest, venelastest, ukrainlastest jne. Rahvuse ületanud rahvas on oma kultuuriteadvuselt dialektiliselt kõrgemal tasemel. Rahvas on nii või teisiti erinevate etnoste liit ja parimal juhul süntees.

Kas me ei võiks siis kodurahu, harmoonia ja hea energia huvides tunnistada ka teisi Eestis juba ajalooliselt elavaid etnosi üheks eesti rahvaks? Veresidemete asemel oleks siis ühine territoorium, ühine ajalugu, üksteiseaustus.

TALLINNA TV

23. – 29. jaanuar

ESMASPÄEV, 23.01

08:55 KAVA
09:00 TÄNA*
09:20 Terve tervis*
09:50 Aleksei Turovski lood*
10:20 Meistrite linn*
10:50 Headread*
11:20 Euroopa tee*
11:35 Sinivalge lipu all*
12:05 Etnos*
12:35 Suur Buck Howard*
14:05 Info TV
15:00 OTSE: Ülekanne Riigikogust
18:15 KAVA
18:20 TÄNA. Lühiuudised
18:30 Ajaga sammu*
19:00 TeTeVeke
19:20 TÄNA. Lühiuudised*
19:30 Kas tohib?*20:00 Pealinnapilt
20:30 TÄNA. Pealinna uudised
21:00 Tallinlase tarbeks*
21:30 Spordisõbrad
22:00 MR 73
00:05 KAVA
00:10 TÄNA*
00:40 Pealinnapilt*
01:10 Spordisõbrad*
01:40 MR 73*
03:45 Info TV

TEISIPÄEV, 24.01

08:55 KAVA
09:00 TÄNA*
09:30 Tallinlase tarbeks*
10:00 Kas tohib?*10:30 Pealinnapilt*
11:00 Spordisõbrad*
11:30 Biorütmid
11:50 Koos parima sõbraga*
12:10 MR 73*
14:15 Ülekanne Riigikogust*
17:15 Info TV
18:15 KAVA
18:20 TÄNA. Lühiuudised
18:30 Linna aed*
19:00 TeTeVeke
19:20 TÄNA. Lühiuudised*
19:30 TeleTallinn
20:30 TÄNA. Pealinna uudised
21:00 Helsinki - Tallinn
21:30 Vaba mõtte klubi
22:30 9. taevas
00:05 KAVA
00:10 TÄNA*
00:40 Luubi all*
01:40 Helsinki - Tallinn*
02:10 9. taevas*
03:45 Info TV

KOLMAPÄEV, 25.01

08:55 KAVA
09:00 TÄNA*
09:30 Helsinki - Tallinn*
10:00 TeleTallinn*
11:00 Sini - valge lipu all*
11:30 Maatriks*
12:00 OTSE: LV Pressikonverents
12:30 Vaba mõtte klubi*
13:30 9. taevas*
15:05 Info TV
18:15 KAVA
18:20 TÄNA. Lühiuudised
18:30 LV Pressikonverents
19:00 TeTeVeke
19:20 TÄNA. Lühiuudised*
19:30 Kultuurimeetri arhiivist
20:00 Kultuuritehas*
20:30 TÄNA. Pealinna uudised
21:00 Estica. Vanalinn, 1. osa
21:30 Elu peeglis*
22:00 Psühhiaater
23:45 KAVA
23:50 TÄNA*
00:20 LV Pressikonverents*
00:50 Estica. Vanalinn, 1. osa*
01:20 Kultuuritehas*
01:50 Psühhiaater*
03:35 Info TV

NELJAPÄEV, 26.01

08:55 KAVA
09:00 TÄNA*
09:30 LV Pressikonverents*
10:00 Kultuurimeetri arhiivist*
10:30 Kultuuritehas*
11:00 Estica. Vanalinn, 1. osa*
11:30 Elu peeglis*
12:00 Tallinn liigub*
12:30 Psühhiaater*
14:15 Info TV
18:15 KAVA
18:20 TÄNA. Lühiuudised
18:30 Spordisõbrad*
19:00 TeTeVeke
19:20 TÄNA. Lühiuudised*
19:30 Kultuurimeetri arhiivist.
Stalker festivalil
Südamele ära*
20:00 TÄNA. Pealinna uudised
21:00 Hingelt tugevad

21:30 Linnaruum*
22:00 Edith Piaf - elusse armunud
00:15 KAVA
00:20 TÄNA*
00:50 Hingelt tugevad*
01:20 Linnaruum*
01:50 Edith Piaf - elusse armunud*
04:05 Info TV

REEDE, 27.01

08:55 KAVA
09:00 TÄNA*
09:30 Linnaruum*
10:00 Südamele ära*
10:30 Hingelt tugevad*
11:00 Terve tervis*
11:30 Kultuurimeetri arhiivist*
12:00 Pärilmaja uus ajastu*
12:20 Edith Piaf - elusse armunud*
14:35 Info TV
18:15 KAVA
18:20 TÄNA. Lühiuudised
18:30 Pealinnapilt*
19:00 TeTeVeke
19:20 TÄNA. Lühiuudised*
19:30 Tartu uudised
20:00 Headread
20:30 TÄNA. Pealinna uudised
21:00 Luubi all*
21:30 Pillimeeste klubi*
22:30 Sisering
00:05 KAVA
00:10 TÄNA*
00:40 Tartu uudised*
01:10 Headread*
01:40 Sisering*
03:15 Info TV

LAUPÄEV, 28.01

08:55 KAVA
09:00 TÄNA*
09:30 TeTeVeke
09:40 Parima sõbraga*
10:00 Ajaga sammu*
10:30 Kultuuritehas*
11:00 Kas tohib?*11:30 Tartu uudised*
12:00 TeleTallinn*
13:00 Luubi all*
13:20 Vaba mõtte klubi*
14:20 Sisering*
15:55 Info TV
18:15 KAVA
18:20 TeTeVeke
18:30 Estica. Vanalinn
19:00 Etnos*
19:30 Tallinn liigub
20:00 Maatriks*
20:30 TÄNA. Pealinna uudised
20:50 Südamele ära*
21:20 Miniseriaal. Teise mehe pea 4/6
22:00 Silvi Vrait 60
23:30 KAVA
23:35 TÄNA*
23:55 Maatriks*
00:25 Miniseriaal. Teise mehe pea* 4/6
01:05 Silvi Vrait 60*
02:35 Info TV

PÜHAPÄEV, 29.01

08:55 KAVA
09:00 TÄNA*
09:20 TeTeVeke
09:30 Aleksei Turovski lood
10:00 Headread*
10:30 Terve tervis*
11:00 Linna aed*
11:30 Tallinlase tarbeks
12:00 Tallinn liigub*
12:30 Pillimeeste klubi*
13:30 Miniseriaal. Teise mehe pea* 4/6
14:10 Silvi Vrait 60*
15:40 Info TV
18:15 KAVA
18:20 TeTeVeke
18:30 Helsinki - Tallinn*
19:00 Kultuurimeetri arhiivist
19:30 Meistrite linn*
20:00 Sini - valge lipu all*
20:30 TÄNA. Pealinna uudised
20:50 Mina, eurooplane*
21:05 Harvey viimane võimalus
22:40 Suured helid. Viva Oratorio! Hingedepäev. In Paradisum
23:25 KAVA
23:30 TÄNA*
23:50 Meistrite linn*
00:20 Sini - valge lipu all*
00:50 Harvey viimane võimalus
02:25 Info TV

Konverents "Kultuurikoguja 2012"

neljapäeval, 19. jaanuaril kell 14.00-18.00 Salme Kultuurikeskuses

I osa 14.00-16.00

Sissejuhatus *Kus me oleme?*

Raivo Raave Keskerakonna Kultuurikogu esimees

Tervitus **Edgar Savisaar** Keskerakonna esimees, Tallinna linnapea

Eesti kultuuripoliitikast

Jaak Allik ideoloog, Riigikogu liige (SDE)

Eesti raamatukogude probleemid ja tulevikuoootused

Katre Riisalu Eesti Raamatukoguhoidjate Liidu esinaine

Kultuur ja traditsioon

Trivimi Velliste poliitik, muinsuskaitseeksper (IRL)

Tallinna vanalinn kui maailmapärand

Jüri Kuuskemaa kunstiteadlane

KOHVIPAUS 16.00-16.30

II osa 16.30-18.00

Kultuuripealinna 2011 kokkuvõte & presentatsioon
Jaanus Mutli SA Tallinn 2011 juhatuse liige

Kultuurse telekanali võimalikkusest Eestis?

Mart Ummelas Tallinna Televisiooni peatoimetaja
Enn Eesmaa Keskerakonna aseesimees, telestaar, Riigikogu liige

Kokkuvõte: Kultuur ja meie

Mails Repts Keskerakonna poliitiline sekretär, Riigikogu kultuurikomisjoni liige

KOHVIPAUS 18.00-18.30

III Eriosa

Kultuurikogu tegevuse ülevaade ja eestseisuse valimine

Korraldaja: Keskerakonna Kultuurikogu

Osavõtust palume lahkesti teatada: Andres Hiie (andres@keskerakond.ee) (tel 5025924)

Nädala juubilar ALARI KIVISAAR 45

Kui lapsepõlveaastad, kooliaeg ja ajateenistus välja arvata, on Alari Kivisaar olnud kogu elu seotud meelelahutusmaailmaga. Pärinud oma isalt muusikahuvi, alustas ta diskodel kassettide ja plaatide mängitamist juba kooliajal ning enne tele- ja raadiotööle pühendumist töötas 17 aastat klubidiskorina. Oma raadio-saatejuhi-karjääri alustas ta 1990. aastate algul Tartu Raadios.

Eesti populaarseima eraraadio *Sky Plus* „Hommikuprogramm“ on Kivisaare juhitud kuulajate meelt lahutanud juba üle 12 aasta. Kivisaar on üheksal korral tunnustatud ajakirja Nädal küsitluse põhjal parimaks meesraadiohääleks.

„Hommikuprogramm“ on sama küsitluse põhjal valitud parimaks raadiosaateks kaheksal korral.

Siinkirjutaja koos tuhandete eestlastega on olnud selle programmi kuulaja kõik need aastad. Tõsi, on olnud ka hetki, kus vahelelastavad lõputult pikana tunduvad reklaamid on pannud mõnikord nuppu keera mönele teisele kanalile. Kuid seejärel olen sama targalt ikka keeranud tagasi *Sky Plusi* peale, sest Kivisaarele võrdväärset raadiohäält Eestis

praegu lihtsalt ei leidu.

Otse-eetris improviseerijana on Kivisaar klass omaette, suutes käigupealt pakkuda üllatavaid ja humoorikaid mõttelahendusi.

Raadiohäälena on ta sama filigranne, kui Michael Jordan oli seda korvpalliväljakul. Aastate jooksul on Kivisaare „kolmeseid“ ja „pealtpanekuid“ kogunenud lugematu hulk.

Esiatgu moodustas Kivisaar koos Toomas Punaga (praegune *Sky Plusi* programmi-direktor) ja uudistelugeteja Rain Kelguga meeskonna, kelle vahel tekkis suurepärase sünergia. Punaasendamise 2005. aastal Rauno Märksiga õnneks ei vähendanud „Hommikuprogrammi“ humoorikust ja särtsu. Menukaimaks poissmeheks, *pizzapoiste* lemmikuks ja linnaäärsete villade oodatumaks grilliõhtukülaliseks kuulutatud Rain Kelgu lahkumine *Sky Plusi* meeskonnast 2011. aasta jaanuaris sai hommikusaate tõsiusklikele fännidele kahtlemata suureks löögiks.

Noorukese näitleja Agnes Aaliste toomine „Hommikuprogrammi“ oli enam-vähem hea käik. Samas on esialgu häbeliku, nüüd aga üha domineerivama Agnese kohalolek

Foto: SCANPIX

muutnud Kivisaart otse-eetris kuidagi kartlikumaks – „mahlakat“ huumorit voolab vähem.

Mis on see võlusõna, millega Kivisaar on igal tööpäevahommikul suutnud ennast kuulama panna tuhandeid inimesi? Pärast keskkooli astus Kivisaar Tartu Ülikooli – rahanduse ja krediidi erialale, kuid jättis kõrgkooli pooleli, et hakata tööle *DJ*-na. See oli kahtlemata pöördeline samm.

Kõiksugustest -ismidest puutumata jäänud Kivisaares on säilinud tugev kontakt loodusega, temas pulbitseb maalähedust. Tema vaadetes on talupojalikku lihtsust, mida Eesti avaliku elu tegelastes kohtab väga harva.

Kivisaar on „Hommikuprogrammis“ kaitsnud keskealiste heteroseksuaalsete meeste positsiooni ja väärrikust, mida küllaltki *gay*- ja feminismlimbene *mainstream*-meedia aastaid järjepidevalt kõigutada on püüdnud. See, millise pühendumuse ja säruga Kivisaar räägib raadioeetris oma lastest ja abikaasast, peaks olema igale mehele eeskujuks. Aastal 1990 abiellus Alari Hillega, perre kuuluvad pojad Arle ja Adrian Hanley ning tütar Lakendra Amerii.

Tuleb mõnnda, et Kivisaare huumor kohati kisub otse-eetris labaseks, mis küllap on nii mõnegi nais-, looma- või mõne muu -õiguslase korduvalt endast välja viinud. Seda ei tohi küll heaks kiita, aga absurduseni viidud eluvõõrale „poliitkorrektsusele“ tuleb ju miski viisi reageerida! Laias laastus on Kivisaare peamine sõnum raadioeetris aastaid olnud see, et kõikjale tungivad „poliitkorrektsus“ ja „võrdõiguslikkus“ ei tohi hävitada tavaliste Eesti inimeste esivanematelt päritud identiteeti ja eluvaateid. Selle mõttega aga saab üksnes nõustuda.

16. jaanuaril 1967 Tartus sündinud Alari Kivisaar on juhitud ka mitmeid TV3 saateid, millest tuntumad „Elu veinimõisas“ ja „Rahaauk“. Fotograafiahuviliselt Kivisaarelt on ilmunud loodusfotoraamatud „Minu fotohaigus ja selle tagajärjed“ (2009) ning „Islandi lummuses ehk paranemise märke pole“ (2010). Kivisaar on olnud ka plaadifirma *OK Records* üks juhte ning korraldanud kontserte ja festivale.

Indrek Veiserik

Telli KESKNÄDAL!

Loe, mis elus tegelikult toimub!

2012. aasta 12 kuuks **KESKNÄDAL** soodsalt: üks aastatellimus vaid **20** eurot (tavahind 27 eurot)

Sooduskampania jätkub kuni
31. jaanuarini 2012

Helista **617 77 17** või www.tellimine.ee
või tellimine@expresspost.ee

Kõigi detsembris ja jaanuaris **Kesknädala** tellinud lugejate vahel loositakse välja kirjastuse Revelex ja kirjastaja Richard Siku poolt välja antud raamatuid tuntud ja armastatud meistrost „Eri Klas – kultuuri suursaadik“. Raamat sisaldab pikka intervjuud (autor Ivo Parbus) ja palju pilte.

Keskerakonna Noortekogu kutsub noori osalema esseekonkursil

Taaskord kuulutab Keskerakonna Noortekogu välja noortele suunatud esseekonkursi, kus arutletakse Eesti tänapäevaste murede ja röömade ning tuleviku väljavaadete üle. Mullu möödus Eesti taasiseseisvumisest 20 aastat. Aeg on seada uusi sihte ning üle vaadata tehtut. Kui tahad olla noor tegija ning Sul on olemas oma arvamus Eesti riiki puudutavates küsimustes, siis kirjuta meile ühel neist teemadest:

Mis teeb Eesti noortele muret? Mida muudaksid Eesti riigis kui oleksid peaminister? Eesti välispoliitika võimalused ja suunad tulevikus. Milline on minu Eesti aastal 2020? Kas Euroopa Liit ja eurotsoon jäävad püsima?

Täpsem info: <http://www.kesknored.ee/> või www.facebook.com/kesknored. Oma essee võid esitada nii eesti kui ka vene keeles ja mõttelõnga pikkus ei ole piiratud. Võistlustöid oodatakse 13. veebruarini 2012. Esseekonkursi esikolmik saab auhinnaks väärtuslikku lugemismaterjali ning hulgaliselt on muid auhindu.

Esseed palume saata märgusõnaga „KONKURSS“ e-postile info@kesknored.ee või aadressil: Toom-Rüütli 3/5, Tallinn 10130, Eesti Keskerakonna Noortekogu. Võitjad kuulutatakse välja ja auhinnad antakse kätte veebruari lõpul.

Lisainformatsioon:
tonismolder@gmail.com või
tel: 54514261